

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ
УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ТЕАТРУ, КІНО і
ТЕЛЕБАЧЕННЯ імені І. К.КАРПЕНКА-КАРОГО
КАФЕДРА КІНОЗНАВСТВА

КУРСОВА РОБОТА

3

дисципліни

Історія українського кіно

на тему:

**«Чутливість до часу: як історичні злами формували мистецьку
траєкторію Івана Сауткіна в добу постійних змін»**

Виконав: студент курсу
групи КЗН-3
спеціальності 021 «Аудіовізуальне
мистецтво і виробництво»
Дарман Олександр Маратович

Викладач:

доцент кафедри кінознавства
Тримбач Сергій Васильович,
заслужений діяч мистецтв України

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4-6
ФОРМУВАННЯ ОСОБИСТОСТІ МИТЦЯ В УМОВАХ СУСПІЛЬНОГО ПЕРЕЛОМУ (1980–1990-ТІ РОКИ)	6-8
ПРОФЕСІЙНЕ ЖИТТЯ В УМОВАХ ВІДСУТНОСТІ КІНОІНДУСТРІЇ: РЕКЛАМНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА РАННІ ФІЛЬМИ ІВАНА САУТКІНА У 2000-Х.....	8-10
НЕФОРМАЛЬНА МИСТЕЦЬКА ОСВІТА ЯК ВІДПОВІДЬ НА ІНСТИТУЦІЙНУ КРИЗУ: ДОСВІД РЕЗИДЕНЦІЇ У ЖОВІДІ ТА ВИКЛАДАЦЬКОЇ ПРАКТИКИ ІВАНА САУТКІНА В KYIV ACADEMY OF MEDIA ARTS	10-12
«МАКСИМ ОСА»: КІНЕМАТОГРАФІЧНИЙ ПРОЄКТ МІЖ АМБІЦІЄЮ ТА СИСТЕМНОЮ КРИЗОЮ ЯК ПРИКЛАД ФОРМУВАННЯ НОВІТНЬОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КІНОІНДУСТРІЇ	12-14
«ВАВИЛОН'13»: ДОКУМЕНТАЛІСТИКА МАЙДАНУ ЯК ФОРМА САМООРГАНІЗАЦІЇ Й ХУДОЖНЬОЇ ВІДПОВІДІ НА ТРАВМАТИЧНИЙ ДОСВІД СУЧАСНОСТІ	14-17
ТИША ОПОРУ: ПОВНОМЕТРАЖНИЙ ДЕБЮТ САУТКІНА ЯК ВИЯВ НОВОЇ ДОКУМЕНТАЛІСТИКИ В УМОВАХ ПОВНОМАШТАБНОЇ ВІЙНИ.....	17-19

НОВІ ОБРІЇ: ІВАН САУТКІН І ПОШУКИ В МАЙБУТНІХ ПРОЄКТАХ	19-21
ВИСНОВОК	21-24
ДЖЕРЕЛА І ПОСИЛАННЯ	24-25

Вступ

Історія українського кінематографа після здобуття незалежності — це історія постійної нестабільності, переформатування і боротьби за власну інституційну, естетичну й політичну суб’єктність. Від майже повного занепаду 1990-х до інституційного пожвавлення у 2010-х, від громадянських революцій до повномасштабної війни — кінематограф в Україні розвивається як реакція на глибокі суспільні злами. У цій нестабільності формується новий тип митця — не лише як режисера чи художника, а як свідка, активного учасника історичних процесів, наставника, комунікатора, ініціатора інституцій тощо.

Після проголошення незалежності в 1991 році український кінематограф опинився в стані глибокої кризи. Ліквідація Державного комітету з кінематографії у 1988 році залишила галузь без централізованої підтримки. Спроба відновлення інституційної структури через створення Державного фонду української кінематографії в 1991 році виявилася короткочасною — фонд припинив діяльність у 1993 році. [1]

У 1990-х роках кіновиробництво практично зупинилося: кількість ігрових фільмів скоротилася з 45 у 1992 році до 4 у 2000 році. Більшість стрічок фінансувалися приватними структурами, що вплинуло на зміст фільмів — переважали кримінальні драми, пригодницькі та еротичні фільми. [1]

Початок 2000-х років ознаменувався поступовим відродженням галузі. У 2005 році було відновлено діяльність Державної служби кінематографії яке почало активно підтримувати національне кіновиробництво. А у 2011 року в результаті адмінреформи Державну службу кінематографії ліквідовано, натомість створено Державне агентство України з питань кіно (Держкіно) як центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику в сфері кінематографії. Завдяки розвитку цифрових технологій та зменшенню витрат на виробництво, зросла кількість короткометражних фільмів. Українські режисери почали залучати фінансування через європейські програми, такі як наприклад Eurimages, а також завдяки копродукції. [1]

У 2010-х роках українське кіно почало більш масово з'являтися на міжнародних кінофестивалях. А колективні проекти українських режисерів, такі як «Мудаки. Арабески», «Україно, goodbye!» і угруповання документалістів «Вавилон'13» яскраво відображали актуальні соціальні та політичні теми і вбудували українське кіно в сучасний суспільно-політичний дискурс.

Попри ці досягнення, український кінематограф досі перебуває в процесі формування нової хвилі. Відсутність сталих інституцій, обмежене фінансування та політична нестабільність продовжують впливати на розвиток галузі. Однак, поступове зростання кількості фільмів, участь у міжнародних фестивалях та поява нових імен свідчать про великий потенціал і силу українського кіно у формуванні власної ідентичності та відображенні національного досвіду.

Метою дослідження є аналіз життєвого та творчого шляху Івана Сауткіна як прикладу митця, який чутливо реагує на суспільно-політичні трансформації в Україні від 1990-х років до сьогодення. Робота простежує, як ці трансформації впливали на професійну траєкторію режисера, а також як його індивідуальні рішення, художні проекти та громадянська позиція відображають кризові та відновлювальні етапи українського кінематографа. Його шлях перетинається з ключовими моментами розвитку українського кіно: криза 1990-х, рекламна індустрія 2000-х, зародження «нової хвилі» у 2010-2020—х, спроби реформувати кіноосвіту, участь у Вавилон'13, повномасштабна війна 2022 року. Через його

досвід можна побачити, як митець відчуває і артикулює зміну часу, часто ще до того, як ця зміна буде осмислена на рівні інституцій чи теорії.

Наукова новизна дослідження полягає в тому, що воно поєднує біографічний і культурологічний підхід до вивчення новітньої історії українського кіно, базуючись передусім на першоджерелі — авторському інтерв'ю з Іваном Сауткіним. Аналізуючи кар'єру режисера як мікроісторію, робота пропонує нову перспективу на процеси формування кінематографа незалежної України через особистий досвід митця, який не лише створює, а й активно впливає на культурну інфраструктуру.

Методологічну основу дослідження становить якісний аналіз усного джерела — глибинного інтерв'ю з режисером, доповнений історико-культурним і контекстуальним аналізом. У роботі застосовано мікроісторичний підхід, який дозволяє розглядати індивідуальну біографію як фокус для вивчення ширших культурних і соціальних процесів. Також залучаються матеріали публічних виступів, соціальних мереж, інтерв'ю та критичних статей, що дозволяє реконструювати інтелектуальну і громадянську позицію митця.

Іван Сауткін – український митець, кінорежисер та кінооператор. Створив понад 200 рекламних роликів для українських та міжнародних компаній. Іван Сауткін здобув чимало міжнародних призів за створені ним кінострічки. Був одним з ініціаторів створення творчого об'єднання «Вавилон'13» під час подій Революції Гідності та зняв серію короткометражних документальних фільмів про становлення громадянського суспільства. Брав участь в багатьох художніх виставках з фотороботами, інсталяціями та відео роботами. Іван Сауткін є засновником та головним ідеологом мистецької резиденції у Жовіді на Чернігівщині., що зібрала навколо себе групу митців різних жанрів. У 2023 він році презентував свій повнометражний дебют «Поєма про маленьких людей».

Формування особистості митця в умовах суспільного перелому (1980–1990-ті роки)

Іван Сауткін народився в мистецькій родині: його батько був художником-графіком та художником по металу, мати — художницею, яка згодом стала геофізикинею.. Вплив батька був подвійним: з одного боку, це була сильна, нонконформістська фігура, яка не входила до Співки художників із принципових міркувань і, тим не менш, виконувала найпрестижніші державні замовлення часів «глибокого совка» (зокрема — медалі для Олімпіади-80); з іншого боку — складна особистість, яку водночас любили й остерігалися. У дитинстві Сауткін мав ілюзію, що всі навколо — художники: мистецтво здавалося нормою. [2]

Він вступив до художньої школи радше за компанію, аніж через покликання. Малювання не захоплювало його, натомість приваблювала спільнота — тепла, дружня, вільна. Визначальний вплив справило саме кіно: наприкінці 1980-х у рамках фестивалів у київських кінотеатрах почали показувати класику — фільми Антоніоні, Брессона, Бергмана. «Blow-Up» (Антоніоні) став першим потрясінням: кіно як простір мовчання, невизначеності й співзвучності з Камю та Борхесом, яких Сауткін тоді читав, збіглося з його внутрішніми пошуками у 15–16 років. [2]

Попри це, художню школу Сауткін не закінчив — «вигнали за хіпізм і антисоціальність». Дні він проводив у кінотеатрах, користуючись чорними входами, переглядаючи по кілька фільмів щодня. Після цього працював у театрі художником-декоратором, а згодом — у ляльковому театрі художником ляльок. На той час іще не планував іти в армію — навпаки, намагався «відкосити» на психіатрії, вивчаючи підручники, підбираючи діагноз. Однак, як йому сказав лікар: «Усі, хто тут пролежав — повертаються з психіатрією на все життя». Це дуже налякало його — і Сауткін пішов служити. [2]

Служба припала на останні роки Радянського Союзу — період, який він описує як «розгільдяйство і повна свобода». Завдяки хитрощам з розподілом він опинився в Одеській області, біля Придністров'я. Цей досвід він згадує як «абсолютно романтичний»: ізольоване існування в степу, мультиетнічне середовище Бессарабії, інтенсивне читання й занурення в природу. Саме це стало

першим глибоким контактом із півднем України — територією, яку Сауткін і зараз називає улюбленою і «такою, де мріє зняти фільм». [2]

Після армії він повернувся в «абсолютно інший світ»: 1991–1992 роки, початок незалежності, крах старого порядку, божевілья, містицизм, наркотики, розпад родин і компаній. Сауткін влаштувався реставратором металу, працював у монастирських майстернях, мав справу як з церковними замовленнями, так і з напівлегальними ремонтами крадених речей для місцевих «авторитетів». Одночасно підробляв сторожем, художником, оператором. Усе це відбувалося до й під час навчання в Інституті ім. Карпенка-Карого, куди він вступив на операторський факультет, не маючи можливості потрапити до режисера-документаліста Володимира Кобріна у ВДК як хотів до цього. [2]

Університет Сауткін згадує скептично: «Дуже номінальне навчання. Ті, хто хотів навчатися — знаходили собі знання самі». Його справжньою школою були паралельні роботи — телебачення, документалістика з німцями й голландцями, виставки. Він не мав ілюзій щодо української кіноіндустрії: «її просто не існувало. Це було болото». Сауткін принципово не виїжджав у Москву чи Петербург, хоча дружив із представниками андеграундних та паралельних рухів богемного Петербургу. Його рішення залишитися в Києві було усвідомленим: не інтегруватися в «центр», а шукати можливість створення власного поля — навіть у хаосі. [2]

Професійне життя в умовах відсутності кіноіндустрії: рекламна діяльність та ранні фільми Івана Сауткіна у 2000-х

Початок 2000-х років в українському кіно — це період хронічної відсутності. Відсутності стабільного фінансування, продюсерських інститутів, державної стратегії підтримки культури. Середовище було фрагментованим, проєктним, дотичним до медіа або телебачення, але практично не мало жодної інституційної опори. У таких умовах рекламу — з її коротким циклом

виробництва, формальною завершеністю та добре організованим процесом — часто сприймали як єдино можливу альтернативу творчій реалізації.

Саме в цей час Іван Сауткін входить до рекламної індустрії. Початок — випадковий: його подруга продюсерка тимчасово покидає проєкт у мережевій агенції Leo Burnett Ukraine, і Сауткін зайняв її місце. Це знайомство з «офісною» структурою — перше у його житті — виявляється продуктивним. У Leo Burnett він працює з міжнародними клієнтами (Procter & Gamble, Max Factor тощо), адаптуючи іноземні ролики для українського ринку. Протягом більш ніж десяти років Іван Сауткін інтенсивно працював у рекламній індустрії, знявши велику кількість рекламних роликів для провідних брендів. Серед його клієнтів були такі гіганти, як McDonald's, Marlboro, Нова пошта та інші. Завдяки цьому досвіду Сауткін не лише отримав фінансову стабільність, а й набув виняткової технічної майстерності, яка пізніше стала основою його режисерської роботи. [2]

Реклама стала для Сауткіна тим, що він пізніше назве «продовженням кіношколи». Умовна свобода, технологічна насиченість, високі бюджети та вимоги до якості дали змогу експериментувати. Він описує цей період як продуктивний, але парадоксальний: «Це був дуже професійний, дуже насичений етап, але поступово він став емоційно порожнім. У якийсь момент я перестав відчувати зв'язок із тим, що роблю». Відчуття симуляції, наперед прописаного сценарію, де кадр не має жодного зв'язку з реальністю, призвело до внутрішнього вигорання. «Я вже з брифінгів міг моделювати психологічні портрети тих, хто це писав. Це була надто прозора система. І вона стала мені нецікавою». [2]

Водночас Сауткін не заперечує, що саме реклама дала йому професійну автономію. У кращих її формах — це була територія іронії, гіперестетики, мікроісторій. «Зрештою, багато хто з культових митців ХХ століття — Енді Воргол, Сальвадор Далі — теж працювали з рекламою». Іван не заперечує потенціал цього жанру — але підкреслює, що для нього особисто настає момент, коли потреба в сенсі переважає можливості форми. [2]

Досягнувши вершини в рекламному бізнесі, Сауткін став одним із найбільш затребуваних і високооплачуваних режисерів реклами України. Проте, попри зовнішню успішність, ця сфера поступово перестала приносити йому внутрішнє задоволення. Втома, притаманна професійному вигоранню, збіглася в часі з кризою середнього віку та особистими обставинами. У пошуках нового сенсу та відсторонення від метушні індустрії, він полишає Київ і переїжджає до села, де засновує мистецьку резиденцію — простір для переосмислення себе й своєї ролі у культурному середовищі.

Однією з найпомітніших кіноробіт Івана Сауткіна у 2000-х роках став короткометражний фільм «Проти сонця» (режисер — Валентин Васянович, оператор — Сауткін). Іван Сауткін написав до нього сценарій, виконував обов'язки оператора, знімав, ремонтував техніку, але в монтаж не втручався. Стрічка розповідає історію київського дивака Тимофія Сауткіна, який намагається втекти від повсякдення та сварливої дружини. Він знаходить прихисток на острові, де з глини створює образ ідеальної жінки, однак згодом повертається до реального життя.

Центральна фігура фільму — гончар-шульга, який обертає гончарний круг «проти сонця», і саме цей мотив був метафорою протидії звичному руху світу. Фільм вирізняється інтимністю, оскільки був створений у колі друзів: герой — брат Івана Сауткіна, з яким Васянович був тісно знайомий. Незважаючи на сумніви Сауткіна щодо загального результату, стрічка отримала спеціальний приз журі на фестивалі в Клермон-Феррані та інші міжнародні відзнаки. До самого фільму Сауткін ставиться стримано: «Я не дуже вірив у цей фільм. Мені здавалося, що це якась дивна кіномова. Але, схоже, аудиторія побачила в ньому щось таке, що я не помічав». [2]

Ця оцінка добре ілюструє загальну для Сауткіна рису — «недовіру до форми як самодостатності», і постійний пошук глибшого сенсу. Саме цей пошук і став причиною поступового відходу від реклами. У період, коли «все виглядало красиво, але нічого не мало зв'язку з реальністю», він починає мріяти про інші моделі — спільнотні, некомерційні, локальні. Це ще не остаточне повернення до

кіно як авторського висловлювання, але важливий етап — «переоцінка, де творче, професійне і екзистенційне збігаються». [2]

Неформальна мистецька освіта як відповідь на інституційну кризу: досвід резиденції у Жовіді та викладацької практики Івана Сауткіна в Kyiv Academy of Media Arts

Ідея створення резиденції виникла в Івана Сауткіна як прагнення відновити емоційний і творчий контакт із найближчими друзями. Спочатку йшлося про приватну ініціативу — місце для спілкування, спільного часу та відпочинку поза мегаполісом. Сам Сауткін купив напівзруйновану колгоспну контору та зерновий склад у селі Жовідь на Чернігівщині й перетворив їх на функціональний, але атмосферний простір. У міру того, як до села почали приїжджати не лише друзі, а й інші митці, музиканти, режисери та художники, проєкт органічно перетворився на мистецьку резиденцію. У виставковому просторі, облаштованому в колишньому зрубі, проходили виставки, концерти, кінопокази, арт-пленери, а також освітні програми. [2] [3]

З роками простір розрісся до чотирьох будівель: житлового будинку, виставкової комори — майстерні для художників, і колишнього коровника, перебудованого на «хостел». Студенти, резиденти та гості мешкали разом, жили за спільним ритмом дня, що починався зі сніданку за великим столом, лекцій, перегляду й аналізу кіно, практичної роботи. Простір функціонував як колективна лабораторія — гібрид помешкання, школи, студії та місця зустрічі. У 2021 році Сауткін ініціював серію інтенсивних десятиденних режисерських кампусів — за літо зреалізувалось три таких програми, участь у яких могли взяти всі охочі, незалежно від віку чи професійного досвіду. Віковий діапазон учасників коливався від 16 до 56 років. [2]

Режисерський кампус складався з двох етапів: перші п'ять днів — теоретичні заняття й аналітичний перегляд фільмів, другі п'ять — практична робота над індивідуальними сценами. Учасники писали сценарій, знімали, грали

ролі, зводили матеріал у завершену форму. Кампус включав лекції, практику, перегляди фільмів (завжди починали з «Навесні» Михайла Кауфмана), і завершувався зйомками коротких сценок, які студенти писали, розбирали, знімали й монтували. Цей інтенсив, за словами Сауткіна, дозволяв передавати базові принципи роботи з кіно як із мовою — синтетичною, образною, емоційною. Сам Сауткін постійно наголошував, що вчити можна лише через досвід і «відкривання» мислення: «Люди не дуже розуміють слова, вони більше розуміють образи і як із чогось виходить щось, тобто в процесі». Його викладацький метод був гнучким, заснованим на балансі між структурою і свободою, між «наставником» і «товаришем по процесу». [2]

У КАМА (Kyiv Academy of Media Arts) в рамках 6-місячного курсу «*Filmmaking*», на якому одним з тьюторів був Сауткін, студенти опановували повний цикл виробництва відеопродукту — від написання сценарію й продюсування власної зйомки до монтажу готового матеріалу. Програма передбачала занурення в реальні виклики кіновиробництва: роботу з акторами, розбір візуальних і технічних завдань, а також взаємодію в команді. Учасники курсу не лише створювали власні короткометражні роботи, а й знайомилися з суміжними професіями, необхідними на знімальному майданчику. Курс був орієнтований на молодих режисерів, операторів, продюсерів та всіх, хто прагнув знайти власне місце в аудіовізуальній індустрії. [4]

Після досвіду викладання в КАМА, де він викладав з 2015 по 2021 рік, Сауткін дійшов висновку, що традиційна структура мистецької освіти в Україні — інертна й пострадянська, часто застаріла в методах і формах. Резиденція на Чернігівщині стала для нього можливістю переосмислити освітній процес, зробити його персоналізованим, живим, зосередженим не на «знаннях», а на пробудженні мислення. Одним із важливих завдань стало також включення локального контексту — мешканців села, місцевої говірки, поліського пейзажу — у саму структуру мистецького досвіду. [2]

До 2022 року в резиденції планувалася масштабна освітня програма: фестивалі, нові кампуси тощо. Проте повномасштабне вторгнення призупинило

ці плани. Зараз резиденція перебуває в стані паузи — фізичної та концептуальної. Утім, Сауткін не відмовляється від ідеї повернення до цієї моделі — гнучкої, камерної, живої, альтернативної до академічних інституцій. [3]

«Максим Оса». Кінематографічний проєкт між амбіцією та системною кризою: приклад формування новітньої української кіноіндустрії (КРАЩЕ ТАК)

У 2010-х роках українське кіно вступило в етап інтенсивної трансформації. Після тривалого періоду занепаду, спричиненого економічною кризою 1990-х і загальним розпадом радянської системи кіновиробництва, в країні почала формуватися інфраструктура підтримки національного кіно. Центральну роль у цьому процесі відіграло оновлене Державне агентство України з питань кіно (Держкіно), створене в 2011 році. Завдяки системі відкритих пітчінгів і прозорого фінансування, з'явилася можливість реалізації повнометражних художніх фільмів, орієнтованих на вітчизняного глядача, а не лише фестивальні обмежені релізи. У цьому контексті проєкт Івана Сауткіна «Максим Оса» набуває знаковості — як своєю амбітністю, так і драматичною історією виробництва.

Фільм заснований на однойменному коміксі художника Ігоря Баранька, давнього приятеля режисера. Ідея створити стрічку про «національного героя» без шароварщини, з елементами містики, бойовика і чорного гумору, була надзвичайно привабливою. Сауткін бачив у цьому шанс переосмислити фольклорно-історичну традицію, створити фільм про козаків, який мав би сучасну стилістику і міг би конкурувати з міжнародними зразками жанрового кіно. На рівні задуму йшлося про спробу сформувати міфологію — не в сенсі повторення стереотипів, а як акт нового конструювання українського героя, що діє в межах впізнаваних, але візуально і сюжетно оновлених наративів. [2] [6]

Проєкт підтримала низка продюсерів, проте саме надмірна кількість учасників продюсерської команди стала однією з причин кризи виробництва.

Протягом усього періоду розробки та зйомок фільм змінив п'ятьох продюсерів, серед яких була і колишня голова Держкіно Катерина Копилова. Зі слів Сауткіна, кожна нова фігура у продюсерському складі приносила не стабільність, а конфлікти, дублювання функцій, непорозуміння щодо концепції фільму та зміни у виробничій стратегії. В окремі моменти одночасно діяло кілька паралельних сценаріїв, виробничі команди не узгоджували між собою ключових рішень, а творча свобода режисера виявилася під загрозою. [2] [5]

Фінансова нестабільність також відіграла свою роль. Бюджет фільму був закладений у 2013 році за курсом 1 USD = 8 грн, але події Революції Гідності, анексія Криму, війна на Донбасі та стрімка девальвація гривні призвели до того, що реальні витрати значно перевищили початкові розрахунки. За словами Сауткіна, команда змогла відзняти лише третину запланованого матеріалу, зокрема — найбільш витратні сцени з іноземними акторами і масштабними локаціями. Надалі проєкт опинився в підвішеному стані: продюсери втратили змогу знайти додаткове фінансування, частина з них вийшла з процесу, деякі — зникли безвісти, фактично залишивши фільм без юридичної підтримки і з величезними боргами перед знімальною групою. [2] [5]

Символізм «Максима Оси» полягає не стільки у змісті фільму, скільки у його долі. Сам Сауткін назвав проєкт «фільмом, який потрапив між колеса історії». Це влучна метафора, адже стрічка виявилася буквально затиснутою між етапами українського суспільного життя: між передреволюційною інерцією і післяреволюційним новим порядком, між державним фінансуванням як декларацією підтримки і реальною відсутністю дієвих механізмів контролю й завершення проєктів. У цьому сенсі «Максим Оса» став своєрідною ілюстрацією того, як політичні, економічні та інституційні зміни в Україні безпосередньо впливають на хід мистецького процесу. [5]

Окрема проблема — конфлікт між авторським баченням і продюсерськими амбіціями. Як зазначалося у спогадах Сауткіна, під тиском інституцій і продюсерських рішень сценарій переписувався кілька разів, у роботі брали участь іноземні скриптдоктори, проте кожен новий варіант усе більше віддалявся

від режисерського задуму. Небажання Сауткіна миритися з цим компромісом зрештою призвело до його виходу з проєкту — після майже п'яти років спроб, конфліктів, творчої боротьби та особистих втрат. [5]

Фільм так і не був завершений у первинному вигляді, а його недобудованість стала болючим моментом не лише для Сауткіна, а й для ширшого кола кінематографістів, які стикалися з подібною системною вразливістю. Водночас цей досвід виявився визначальним для режисера: він остаточно відійшов від комерції, обравши шлях авторського кінематографа, документального кіно і створення більш глибоких, рефлексивних проєктів. [2] [5] [6]

«Вавилон'13»: документалістика Майдану як форма самоорганізації й художньої відповіді на травматичний досвід сучасності

Поява творчого об'єднання «Вавилон'13» стала ключовим етапом у становленні новітньої української документалістики. В умовах Революції Гідності, яка стала не лише політичним, а й глибоко естетичним зрушенням, група українських режисерів, операторів і митців зібралася з наміром зафіксувати події, що розгорталися просто на очах, але не підпадали під контроль ані мас-медіа, ані державних нарративів. Іван Сауткін згадує, що все почалося на Михайлівській площі після побиття студентів: «Ми домовилися про те, що в кожного з нас є якась техніка, якісь навички, кожен з нас професіонал, і бути просто протестувальником — маючи такий арсенал — не дуже. І в той же день почали знімати». [2]

На відміну від журналістських чи навіть традиційно-документальних підходів, автори «Вавилону'13» свідомо уникали роботи з інформацією як такою. Як пояснює Сауткін: «Ми не працюємо з інформацією. Ми працюємо з емоційним матеріалом, із тим, наскільки щирі люди в кадрі». Такий підхід формував не просто архів подій, а своєрідну емоційну хроніку, де кожен сюжет ставав мозаїкою колективної пам'яті. Вже з перших днів діяльності учасники

домовилися про ключові принципи — анонімність авторства, етичність зображення і неприйняття пропаганди. «Це був такий момент, коли ми чітко домовилися про деякі речі ще на березі, перед початком роботи», — зазначає Сауткін. [2]

Сама назва — «Вавилон'13» — підкреслювала неофіційну, гібридну природу об'єднання. Це не студія у класичному розумінні, а горизонтальна мережа незалежних митців, які об'єднали свої ресурси, досвід та бачення. У структурному сенсі це кілька технічних одиниць (монтажні станції, автомобілі, офіс), спільно зібрані коштом грантів і міжнародної підтримки, а також дві юридичні форми: ТОВ — для роботи з комерційними коштами, і ГО — для безприбуткових ініціатив. ДУМАЮ, ВАРТО ЗГАДАТИ, ЩО НАЗВА ПОХОДИТЬ ВІД НАЗВИ РЕСТОРАНУ «ВАВИЛОН» (БУДИНОК КІНО), ДЕ, ВЛАСНЕ, СТУДІЯ І ДІСТАЛА СВОЄ ПЕРШЕ ПОМІШКАННЯ. ВАВИЛОН – ЦЮ НАЗВУ РЕСТОРАНУ ДАВ ВІЛЕН КАЛЮТА, КОЛИ МОДЕРНІЗУВАВ ЙОГО У РЕСТОРАН-КЛУБ.

Іван Сауткін став одним з основних учасників і творців проекту: за його словами, за три роки повномасштабного вторгнення він створив десять короткометражних робіт та дві повнометражні стрічки, всі — у складі «Вавилон'13». Така інтенсивність зйомок була обумовлена не лише особистим покликом, але й розумінням місії: «Буремні часи — індивідуально складно буде. Простіше вижити й працювати як колектив».[2]

Стиль робіт, створених Сауткіним у межах «Вавилон'13», базується на безпосередності, емоційній широкості та ідеї «етичного свідчення». Основна увага приділяється не подієвій хроніці як такій, а переживанням учасників — камери часто перебувають в русі, фокусуючись на емоціях, сльозах, мовчанні, поглядах. Монтаж — рваний, але інтуїтивно точний: відчувається рука автора, який «проживає» подію разом з глядачем. Часто кадри не мають «класичної» побудови — у фокусі може бути тремтяча рука чи несподіваний рух. Важливим елементом стилістики є звук: в більшості робіт відсутній закадровий коментар

або дикторський голос — замість цього глядач занурюється в «чисту» атмосферу моменту. Все це створює ефект присутності і посилює довіру до побаченого.

Значущим у контексті фільмографії Сауткіна є також контраст між «Максимом Осою» — великобюджетним проектом, де він мав офіційний статус режисера — і майже волонтерською роботою у «Вавилон'13», де автори свідомо залишаються в тіні. «У той час, коли ми це придумали... Ми презирливо подумали, що було б негарно самостверджуватись на подіях. Тут спокуса стати героєм, який показав усе, була дуже великою», — зізнається Сауткін. [2]

Особливістю «Вавилон'13» стало те, що його діяльність органічно поєднувала документальне кіно з формами громадянського активізму, створюючи нову етико-політичну парадигму в українській аудіовізуальній культурі. Ця ініціатива постала як форма горизонтальної мобілізації, яка відкрила нові шляхи продукування та поширення документального нарративу поза традиційними ієрархіями. Учасники об'єднання свідомо дистанціювалися від звичних моделей виробництва та авторства, натомість трансформували камеру в інструмент етичного свідчення і соціального впливу. Більшість відео миттєво поширювалися через соціальні мережі, набували вірусного характеру і, таким чином, формували новий публічний простір українського кінематографа часів Майдану, де межі між митцем, активістом і свідком розмивались, а документалістика ставала дійовою формою солідарності. На цьому тлі варто згадати про ще одну важливу рису діяльності об'єднання: його органічне вростання у структури солідарності. За словами Сауткіна, «робота з «Вавилоном» була не дуже творчою — це скоріше була місія, частина процесу, який відбувався на Майдані. Хтось став у сотні, хтось знімав фільми». [2]

Це означає, що документалістика в моменті постала не як мистецьке висловлювання, а як невід'ємна частина спротиву — форма дії, свідчення і солідарності водночас. Фільми «Вавилон'13» не лише зафіксували хроніку протесту, але й створили нову мову документального кіно, де документальність — не про об'єктивність, а про емоційну чесність. Ця чесність і стала магістральною віссю фільмів Сауткіна, у яких зображення стало формою етичної

присутності. Таким чином, діяльність «Вавилон'13» репрезентує не лише новий етап в історії української документалістики, а й нову модель кіновиробництва — децентралізовану, горизонтальну, основану на довірі, етиці та колективному переживанні історії в момент її.

Тиша опору: повнометражний дебют Сауткіна як вияв нової документалістики в умовах повномасштабної війни

Повномасштабне вторгнення Росії в Україну у 2022 році стало не лише катастрофою, що радикально змінила суспільне й особисте життя мільйонів українців, а й точкою перелому для вітчизняного кінематографа. Для Івана Сауткіна, режисера, документаліста та співзасновника «Вавилон'13», цей момент позначився внутрішнім переформатуванням його творчої позиції. Він визнає, що перші тижні повномасштабної війни стали періодом глибокого паралічу, втрати сенсів і віри в доцільність зйомок. Але згодом прийшло усвідомлення нової мети — «вивчати світ, про який нічого не знаємо». [2] У цій новій реальності, де сама логіка повсякденного життя докорінно змінилася, кіно перестало бути просто інструментом фіксації — воно стало формою осмислення, медитативного погляду на людину в момент історичного зламу.

Саме з цієї потреби постала стрічка «Поєма про маленьких людей» — повнометражний дебют Сауткіна, що став логічним продовженням його багаторічної роботи у сфері документалістики, зокрема в межах «Вавилон'13», де режисер працює й досі. Проте якщо попередні проекти часто були реакцією на події, то «Поєма» — це спроба зупинити час, подивитися на війну не крізь призму фронтової хроніки, а через інтимне, людяне, повсякденне. Стрічка не претендує на героїзацію чи пафос. Її інтонація — тиха, споглядальна, вкорінена в емпатії та спостереженні. Як визнає сам Сауткін, він не намагався передати інформацію чи викласти події, а прагнув «створити простір для роздумів». [2]

Фільм складається з двох основних сюжетних ліній. Перша розповідає про діяльність волонтерської евакуаційної команди, яка під керівництвом Антона

вивозить цивільних із прифронтової зони, ризикуючи власним життям. Друга — про двох літніх подруг із деокупованого села на Чернігівщині, які вирішили не залишати свої домівки навіть під час окупації. Обидві історії демонструють глибокий повсякденний героїзм, що проявляється не в гучних вчинках, а у звичних жестах — турботі, рутині, солідарності. Сауткін не нав'язує оцінок, не драматизує. Його герої — це «маленькі люди», які, попри обставини, зберігають гідність і внутрішню цілісність.

Естетика стрічки відсилає до традицій поетичного реалізму та гуманістичної документалістики. Камера статична, тривалі плани запрошують до зосередженого погляду. Сауткін не використовує озвучення чи музичний супровід, надаючи перевагу звукам довкілля — вітру, крокам, тиші. Ця візуальна аскеза посилює ефект присутності, робить фільм більш схожим на медитацію, ніж на репортаж. У такий спосіб автор акцентує увагу на внутрішньому досвіді героїв, на їхній емпатії, втомі, надії. Це спроба зафіксувати не події, а стан — стан людини, що намагається залишатися собою в умовах руйнування звичного світу.

Попри свою емоційну насиченість, «Поєма» не викликала значного резонансу в Україні. Її майже не помітили критики, публічні обговорення були поодинокими. Сам режисер пояснює це відсутністю продюсерської підтримки та, можливо, тим, що український глядач у момент інформаційного перенасичення не готовий до повільного, споглядального кіно. Втім, за кордоном фільм отримав теплий прийом. Його гуманістичний посил, універсальна мова образів та фокус на людській гідності викликали щиру зацікавленість серед міжнародної публіки. Сауткін визнає, що робив цей фільм передусім для закордонного глядача — як жест солідарності, як звернення до світу з проханням побачити реальних українців, їхні життя, страждання, стійкість. [7]

Особливість «Поєми» в її фокусі на найуразливіших — тих, хто опинився на передовій без захисту, і тих, хто рятує їх без героїзації, а з глибокою повагою до щоденної жертвності. Цей фільм — спроба створити поетичну форму, в якій війна існує як фон для внутрішніх трансформацій, тихих діалогів, рутинної

турботи. Тут війна не головний герой, а ландшафт, у якому продовжують жити люди. У фільмі Сауткіна справді немає пафосу, зате є висока етична чутливість.

У інтерв'ю режисер підкреслює, що повномасштабна війна «перенесла його на новий професійний щабель», прискорила внутрішній розвиток і повернула енергію до знімального процесу. За його словами, він зробив за три роки те, на що в мирний час пішло б десятиліття. «Поема про маленьких людей» стала кульмінацією цієї трансформації — не лише у творчому, а й у світоглядному сенсі. Це фільм, який фіксує не стільки трагедію війни, скільки тишу опору, ніжність як форму виживання, уважність як політичний жест. [2]

Нові обрії: Іван Сауткін і пошуки в майбутніх проєктах

Після виходу картини «Поема про маленьких людей» Іван Сауткін не лише не припинив активної діяльності в українському кінематографі, а навпаки — початок повномасштабного вторгнення у 2022 році став для нього катализатором нової фази у творчому та професійному розвитку. Реальність війни спричинила не лише глибоке особисте переживання, а й змусила митця кардинально переосмислити як форму, так і зміст кіномови. У цій ситуації невизначеності та екзистенційного напруження Сауткін не відійшов від участі в колективних ініціативах: він залишився активним учасником "Вавилон'13" і водночас розпочав пошуки нових художніх рішень — від естетичних експериментів до сюжетної глибини, від гібридних форматів до нових моделей співпраці в галузі кіно.

Одним із цікавих нових проєктів став кіноальманах "Війна очима тварин" (2024), створений з ініціативи продюсера Олега Кохана. Цей фільм — збірка короткометражних новел, що зняті українськими режисерами, серед яких Юлія Шашкова, Мирослав Слабошпицький, Іван Сауткін Андрій Лідаговський та інші. Зокрема, історія, створена Юлією Шашковою, стала однією з ключових у цьому альманасі. Надихнувшись дитячими спогадами, вона написала сценарій буквально за одну ніч. Сауткін згадує, як переглядав робочі матеріали стрічки і

вже тоді зрозумів, що перед ним — справжнє кіно, без імітацій чи поверхневості. Фільм Шашкової уникає кліше, емоційного шантажу або банального жалю: натомість він пропонує щиру, візуально точну та емоційно виважену оповідь, яка відкриває нові ракурси сприйняття війни, де тварини стають дзеркалом людського досвіду. [2] [8]

Сауткін активно працює над великим документальним проєктом «ДНК нації» — фільмом, що має на меті не лише зафіксувати окремі історії, а й через них вибудувати масштабну метафору української ідентичності. Центральною сюжетною лінією стрічки є історії людей, які намагається довести свою спорідненість із Тарасом Шевченком через генетичну експертизу. Глибоке дослідження культурного коду, символічного спадку та того, як фігура Шевченка продовжує впливати на сучасну свідомість. У фільмі будуть представлені новели про справжніх і символічних «нащадків» Шевченка, кожна з яких пропонує індивідуальний портрет українця. Один із найбільш вражаючих фрагментів — історія чоловіка, який збудував церкву з уламків інфраструктури на прифронтовій території. Це фільм-мозаїка, який через конкретні обличчя намагається скласти колективне обличчя нації. [2]

Паралельно Сауткін розпочав роботу над ігровим фільмом, що базується на його особистому досвіді початку повномасштабного вторгнення. У перші дні війни він евакуював свою сім'ю на Закарпаття, де знайшов прихисток у будинку друзів — учасників європейської анархістської кооперативної комуни. Їхній гуманістичний та екологічний світогляд, що ґрунтується на принципах ненасильства та горизонтального управління, виявився неочікувано далеким від української реальності війни. Культурне зіткнення, яке відбулося між цими світами, стало не просто конфліктом поглядів, а глибокою травматичною взаємодією, яка викрила фундаментальні розбіжності у сприйнятті людського досвіду, насильства й меж моральної відповідальності. Ця ситуація лягла в основу сценарію майбутнього ігрового фільму, що досліджуватиме стосунки батька і сина, а головне співжиття українців і європейців у надзвичайних умовах, коли людська ідентичність ставиться під сумнів. [2]

Іще один напрям роботи Сауткіна — гібридне кіно, де документальне поєднується з ігровим. Особливо важливим тут є проєкт, присвячений художнику-графіку Сергію Якутовичу. Ідея фільму виникла ще за життя митця, який передав Сауткіну задум свого фільму. Після смерті Якутовича режисер узяв на себе відповідальність реалізувати цей задум, пройшовши тривалий шлях болісного осмислення. У результаті буде фільм, у якому художній вимисел і реальні події сплелися у складну кінематографічну тканину, що відображає не лише життя і творчість Сергія Якутовича, а й механізми збереження пам'яті, трансляції спадку та межі між реальністю й мистецькою реконструкцією. [2]

Ці численні приклади — від участі в кіноальманасі до індивідуальних ініціатив — свідчать про важливу еволюцію в творчості Івана Сауткіна. Його режисерський метод стає дедалі багатовимірнішим і глибшим: він переходить від безпосереднього реагування на події до комплексного переосмислення досвіду, від простого фіксування фактів — до створення складних, багат шарових наративів, що поєднують особисте, колективне й національне. Сауткін відкритий до експерименту, гнучкий у формах, але завжди точний у намірах. Він не уникає етичної відповідальності митця й продовжує шукати мову, яка здатна відповідати на виклики часу. Його проєкти — це водночас свідчення і дія, мистецтво і діалог, пам'ять і прорив уперед.

Висновок

Сучасний український кінематограф існує в тісному зв'язку з історичними зламами, і саме ці злами часто визначають не лише зміст, а й форму мистецьких висловлювань, методи їх артикуляції і створення проєктів. В умовах революцій, соціальних трансформацій і війни художник опиняється перед необхідністю постійної переоцінки власної позиції, етики зображення та методу. Громадянська активність, травматичний досвід та інституційна нестабільність стають не фоном, а повноцінними складовими мистецької мови. У цьому сенсі українські режисери, зокрема ті, чия кар'єра формувалася після 2014 року, демонструють

здатність виробляти нові наративні й естетичні стратегії у відповідь на суспільні виклики. Для частини з них важливо не лише репрезентувати події, а й переосмислювати межі між документальним і художнім, публічним і приватним, індивідуальним і колективним. Таке переплетення історичного й особистого формує новий тип авторського кіно, вкоріненого у власному часі й водночас відкритого до критичної рефлексії.

У роботі було здійснено спробу комплексно осмислити творчу та професійну траєкторію Івана Сауткіна як представника покоління українських режисерів, формування якого припало на період пострадянського становлення держави, революційних подій 2010-х років і повномасштабної війни. Аналізуючи його шлях від рекламної індустрії до повноцінних документальних фільмів, можна говорити про стале розгортання індивідуальної режисерської мови, що водночас є глибоко вкоріненою в контекстах української культури та історичних травм.

Кар'єра Сауткіна виявляє типову, але водночас неповторну для українського кінематографа модель адаптації до інституційної нестабільності. Початковий досвід у рекламному виробництві не лише дав технічну вправність, а й сформував чутливість до глядацького сприйняття. Подальша його діяльність як засновника мистецької резиденції в Жовіді та тьютора курсу Filmmaking свідчить про спробу долучитись та сформувати альтернативну освітню й виробничу платформу — таку, де передача досвіду не відокремлена від критичного погляду на саму систему кіновиробництва. Водночас фільм «Максим Оса», створений у межах державного фінансування, демонструє його здатність працювати в межах великих продакшенів і водночас зберігати авторське бачення, навіть у надскладних виробничих умовах.

Сауткін неодноразово виступав на захист українського кінематографа. А щодо відносин з державною інституцією Держкіно, у 2023 році виник скандал: деякі ЗМІ повідомили, що Сауткін ніби то переслідував тодішню очільницю Держкіно України Марину Кудерчук, але очевидно, що це була атака проти режисера, котрий перший вигукнув «ганьба» одіозній Марині Кудерчук на

відкритті кінофестивалю «Молодість». [9] Це вкрай цікавий прецедент який сигналізує про свідому опозицію державній кіноіндустрії і їх лицемірним традиціям. Його позиція – підтримка активної громадянської ролі митців та протистояння агресії і пафосу на користь живих історій людей. Сауткін акцентує увагу на якості стрічок та ролі кіно в інформаційній війні, а не лише на пафосній пропаганді.

Сауткін належить до когорти режисерів-волонтерів: з початку Революції гідності він долучився до «Вавилон'13» для документування Майдану та спротиву Януковичу, а згодом фіксував перебіг війни після анексії Криму. У перші дні великого вторгнення 2022 року він пережив творчий шок, але одразу повернувся до роботи: фільмував короткі сюжети для Babylon'13 та готував власний повнометражний проєкт.

В роботі окрема увага була приділена фільмам Сауткіна, знятими після початку повномасштабного вторгнення, передусім документальній стрічці «Поема про маленьких людей». Цей фільм став неочікуваним, але влучним режисерським дебютом у повному метрі, водночас фіксуючи війну й демонструючи нову форму гуманістичного кіно. У центрі цього кінематографа — гідність і делікатність у ставленні до людини. У нових проєктах Сауткіна, зокрема «ДНК нації» чи фільм про Якутовича, виявляється прагнення розвивати гібридні форми, де документальне й художнє взаємодіють на рівні структур і концепцій.

Таким чином, Іван Сауткін є показовою постаттю для розуміння трансформацій, що відбуваються в українській кіноіндустрії останніх десятиліть. Його приклад вказує на те, як нова генерація митців формує власну систему координат, де важливими залишаються не тільки результат і форма, а й спосіб, у який здійснюється виробництво. Враховуючи багатовекторність його діяльності, Іван Сауткін постає як автор, який не шукає герметичного статусу митця поза світом, а навпаки — постійно занурений у реальність. Його погляд — це погляд людини, що ставить питання перед собою, своїм середовищем і часом. Саме тому його досвід важливо аналізувати як частину ширшої оптики — з урахуванням

усіх етичних, політичних і культурних вимірів, у яких існує українське кіно сьогодні. Сауткін не дає остаточних відповідей, проте його творчість дозволяє сформулювати точні й важливі запитання.

Джерела і посилання:

1. Безручко, О., & Качмар, Н. (2021). Розвиток сучасного українського кіномистецтва. «Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія: Аудіовізуальне мистецтво і виробництво». URL: <https://doi.org/10.31866/2617-2674.4.2.2021.248680/>
2. Алік Дарман. Інтерв'ю з Іваном Сауткіним (Додано до курсової роботи)
3. Вікторія Бондаренко. Передусім рятували мистецтво, потім — власні речі: досвід резиденції Івана Сауткіна на Чернігівщині. Суспільне Культура. URL: <https://suspilne.media/culture/405176-peredusim-ratuvali-mistectvo-potim-vlasni-reci-dosvid-rezidencii-ivana-sautkina-na-chernigivsini/>
4. Kyiv Academy of Media Arts. URL: <https://www.k-a-m-a.com/courses/filmmaking>
5. Кінобук. Сауткін Іван: «Максим Оса». URL: <http://kinobuk.com/digest/sautkin-maxim-osa/>
6. Вікіпедія. Максим Оса та золото Песиголовця. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Максим_Оса_та_золото_Песиголовця/
7. Алекс Малишенко. Іван Сауткін: «Я робив цей фільм, щоб подивитися на людину в момент вибору». LB.ua. URL: https://lb.ua/culture/2023/10/22/580478_ivan_sautkin_ya_robiv_tsey_film_shchob.html/
8. Олена Кірста. В Україні завершилися зйомки кіноальманаху «Війна очима тварин». Bazilik Media. URL: <https://bazilik.media/v-ukraini-zavershylyszjomky-kinoalmanakhu-vijna-ochyma-tvaryn/>
9. Марія Кабацій. Оголошення переможців і гучний скандал. Завершився 52-й кінофестиваль «Молодість». URL: <https://life.pravda.com.ua/culture/2023/10/30/257308/>

Додаток: Інтерв'ю з Іваном Сауткіним.

Алік

Давайте починати спочатку і.

Іван

Давайте щераз перейдемо на ти да. Мені не зручно, автоматі мети.

Алік

Да ну. Да да розкажи, будь ласка, про своє дитинство і підліткові роки.

Іван

Ну дитинство. Всі сімейний стан мій батько був художником, мама. Також була художником. Вона навчалася в художній школі. Але потім вирішили в стати геологом, і стали геофізиком. Ну результаті мав би мама була б вченою, а батько був художником. Графіком і художником помітила, ну він зробив медалі нього. Така була спеціалізація, він робив медалі і. Був при тому в нього було дуже сильно сильно. Особистість насправді дуже трошки важка. Але ж всі дуже любили, і він не був членом спілки художників. Належно, всі всі такі найсерйозніші замовлення того часу це був глибокий совок робив саме він, тобто він робив медалі для олімпіади 80 і так далі і так далі. То такий цікавий художник, чому не був спілці з міркувань нонконформізму? Тому суть там кар'єристи там не художники, там рамочці.

Алік

Ти народився в мистецькій родині. Так, ага. Тому логічно, що ти пішов у художню школу.

Іван

Ну. Логічно, тому що насправді, поки я був зовсім маленькій, пам'ятаю добре пам'ятаю, що взагалі таке в мене було враження, що всі навколо художники, всі люди, художники, потім вже там. Коли я став підлітком, я зрозумів, що не всі художники бувають різні, інші професії і так далі. І так далі у мене не було такого природного потягу до мистецтва. Я не любив малювати, але ж ну, така була історія мій найближчий друг, ну. От якраз любив малювати і вступив у художню школу. Я вирішив, що я не буду зустрічатися в загальну. Освітній і також вступлю для мене це не було проблемою, тому що ми мали добрий роки, були поставлені для себе художню школи.

Алік

Так, сподобалось.

Іван

Художній школі здебільшого мені подобалося, це подобалося компанію, тому що там знайшов собі друзів, і нас одразу організувалася така супер тепла дружня, компанія і ми завжди були разом і щодо. Малювання і професійних якихось речей мене дуже приваблювали. Не дуже було цікаво.

Алік

Цікаво, всі кіно.

Іван

Тоді насправді складно сказати, я пам'ятаю, що мене так сформувалося бажання. Займатися саме кіно, коли я побачив цю, побачив класні фільму. Ну, почалася перебудова стали

показувати. В нас була така штука, як фестиваль фестивалів, і поки не там почали показувати класику, фільми антоніоні гроші взагалі ні так далі і так.

Алік

Далі, пам'ятаючи якесь особливе враження якогось.

Іван

Пам'ятаю майже всі фільми ну, я пам'ятаю, що в мене, саме я зрозумів, що оце робота для мене я хочу, хочу, хочу робити такі речі, я пам'ятаю, що це 1 фільм був в в. Наскільки я пам'ятаю 1 фільм був. Блоб антоніоні. Він мене абсолютно вразив абсолютно інше кіно, ніж ніж в таке, до якого я звик, а це якраз такому віці було, коли читалися в архиз боргів карти сарказм ю і так далі і так далі. Тобто воно абсолютно співпали в стороннім камю, який, в якого я дуже любив, якраз той час читав. Я зрозумів, що це те, що чим я хочу займатися 17 чи раніше, 15, 16, 15, 16.

Алік

Ага, але ти закінчив художню школу. Правильно ж, але чому не продовжив, не пішов?

Іван

Далі по 1 не дуже закінчив, закінчив останні півроку. Мене школи вигнали, а оскільки я був хід і взагалі був антисоціальним, дуже багато писав років саме з причини того, що в той час ну, окрім в. Кіно клубу ілюзіон в домі офіцерів про нього трішки, детальніше розкажу якраз цей час кінотеатрах почали показувати фільми, і мене просто кожний день це були був такий похід через всі кінотеатри з показу на покази зняв чорні ходи. Як можна пройти без квитків і дивився просто фільм за фільм. Ну я не закінчив школу,, влаштувався після школи одразу в театр російської драми імені лесеї українки, художником, декоратором пропрацював там півроку, потім влаштувався художником ляльок ляльковий театр і в якийсь момент ну просто пішов в армію на 2 роки.

Алік

Все дуже цікаво, ну це якраз така перебудова правильно, що кінець 80 ти розкажи про армію, ти хотів йти в армію.

Іван

Насправді в армії ти, звісно, не хотів в той час всі вся бена. Тосочка красиву дурку, я також намагався косити не дурку,, читав психологічні книжки на той час. Окрім того, що стали показувати фільми стали ще друкувати книжки ну, тобто юнг фрейд вся ця історія і нові підручники психіатрії, я вибрав собі діагноз с цинічні синдром. От і пасивної статичний синдром потрапив до психоневрологічного диспансеру. Там дуже подружився з лікарем. За відділенням, ми з ним говорили про різні інтелектуальні речі і він мене попередив. Він сказав, що я тобі зроблю, будь який діагноз ти не підеш в армію, але ж ну тобі треба запам'ятати, що за моїм досвідом я працюю тут вже ледь не 30 років ці лікарні. Я не пам'ятаю жодної людини яка б тут лежала і не повернулася. Передачі пізно вже серйозним діагнозом вже справді психічними травмами. Мене це настільки перелякалися, що я вирішив, що я в армію піду я придумав собі в виправданні друзям сказав, що мік джаггер так би не зміг. Відправився на 2 роки. Там мені там з армією смішна історія, тому що в той час ще був совок, в мене стався конфлікт в військоматі з воєнкомом і мене хотіли відправити не дуже, дуже дуже погане місце називалося це земля франца йосифа. Це крайні північні точки в точку радянського союзу вічна мерзлота нічого не росте, окрім антем, який величаю, відзначають ці частоти, після яких імпотентами повертається як далі. От я придумав таку смішну тактику, дякуючи, який залишився на території україни не дивизии, коли деревце розподільчий.

Алік
Пункт ну.

Іван

От я туди потрапив. От і подивився просто хлопцям, які чекали своєї черги. Ну і зрозумів, що оце, хлопців не одягнені в сирії. Чорні ватники, якісь шкільні штани чи якісь просто штани. Такі з універмагу це сільські хлопці, мені з ними не по дорозі. Це, хлопці в синіх куртках, петеушних це петеушник, скоріше за все, мені знімати також не по дорозі, сидять. Значить, хлопці через хлопчики, які охайно одягнені в джинси джинси і їдять київський торт. Мені з цими це були мажори. Звісно, вони їхали нормальне місце. Я дочекався того моменту, коли моє прізвище стали просто називати в кожній команді. Я пропустив свою 1 команду і дочекався того моменту, коли ми прізвище назвали разом з цими чуваками. Ну і з ними потрапив спочатку очіпку берізка в с, а після цього був розподілений на територію одеської області не дуже далеко від придністров'я це б середя 10 бессарабія. Місто артисти військового відром і там працювали як в оператор радіолокаційної станції на об'єктів 2 рік я жив відриві від казарми відриві від гарнізону не окремого об'єктів посеред степу. Там було дуже романтичне місце. Я дуже полюбив взагалі це цю частину україни і мрію там щось зняти, тому що там місця абсолютно абсолютно психологічний, абсолютно абсолютно гарні, абсолютно пусті, абсолютно красиві і ні на що абсолютно не схожі. Ну і звісно місцевої люди, які там живуть, також дуже цікаві. Це най мульти етнічний регіон україни, здебільшого там живуть люди з балкан ну.

Алік

А як тебе змінила армія з урахуванням нонконформізму, хіпі всього іншого?

Іван

Справді не дуже сильно, щоб там їх особистих змін не дуже сильно. Ну і насправді розбиратися не було. Не було часу, тому що я. В армію в той час служили 2 роки. Я пішов в армію, якраз совок вмирав і був такий. Ну це складно було назвати відлиги, але ж був повний розслабон. Абсолютно свобода, дуже багато всього цікавого і ну таке розглядає святе. Розгільдьяйство повернувся через 2 роки. Абсолютно іншу інший світ дев'яносто 1, 92 на початку 2 ці абсолютно інший світ. Тут вже всі дворові пацани стали бандитами. Дикі капіталізм навколо божевілля абсолютно божевілля ну, тобто реальне божевілля я попав божевільний світ. Тут марію деві, христос, чумак кашпіровський всі в вірять в якусь містику розвалюються сім'ї, розвалюються компанії, всі люто бухають і вживають якусь наркоту ну, тобто абсолютно абсолютно інший світ і абсолютно інші стосунки між людьми.

Алік

Так казав якомусь інтерв'ю, що ти працював реставратором і сторожем в цьому.

Іван

Реставраторам, як ви влаштувати, влаштувався працювати одразу після після армії. Тут недалеко тут фролівський монастир, я працював у луцькому монастирі. Укрпроектреставрація займався сам реставрацію металу металевих виробів. Дуже такий цікавий був період. Тому, що 90 роки. Початок 90 років реставраційну майстерню, яка займається металом ну, тобто на подолі в мене старі ну, тобто ти розумієш о. Внесок, крім державних замовлень, там в той час робили. Все для реставрації собору в козельці там багато там церковної утварі оклади з ікон остатній так далі і так далі. Ну, окрім йде ось. Крім того, що підробку, тобто всі місцеві якісь вори тримали далі зносили антикваріат ремонтувати контакти, срібні чи золоті, які треба було щось з ними робити і так далі і так далі, і все це на фоні монастиря в нас був єдиний телефон на території. В той час ще не було мобільних

телефонів і до нас приходили всі необхідні, значить дзвонити від нас своїм родичам і їли ми з монастирського столу, тобто нас годували монахів. Монахині.

Алік

Та прям там жив чи ні.

Іван

Працював, працює та майстерні були. Мені здається, вони й досі досі там є державне державне підприємство під назвою укпроектреставрація. Ну. Сторожем я працював вже на 1 2 курсі курсі інституту. Там був охороняли кафе бар львівська брама на львівській площі. І там був дуже цікавий набір з сторожів то там працювали чомусь чомусь кіношників?

Алік

А як ну як ти вирішив піти навчатись карпенка?

Іван

В той час вже абсолютно чітко знав, що мені треба. Хочете, хотілось би навчатися, навчатися кіно, я хотів вступати в бік. Але ж. Мені дуже, дуже важливо було до кого йти вчитися. От я хотів іти вчитися до такого цікавого режисера про нього мало зараз взагалі згадують. Ну і взагалі там радянський кінематограф і був такий. Це була людина, яка займалася в научно популярного кіно. Не прізвище кобрін не чув про.

Алік

Такого ні не чув, їх наш такий.

Іван

Фільм чи ні. Але ж, кобріна відкрили взагалі для такого. Загально кінематографа відкрили разом із партнером, тобто совок рухнув і, люди почали дивитися, що ж там в підпіллі було під час знайшли, що в празі, який займався спецефектами, знімав свої фільми, ні на що не схожі знайшли кобрі, на якій знімався до ну, коли популярне кіно нього була своя студія. Це також ні на що не схожі фільми. На відміну від цих фільмах не було почуття гумору, але були дуже, дуже такі яскраві цікаві, дуже образні в експериментальні речі, мені дуже подобався якраз ну. Мені здається, це був 90. 1 чи 92 рік кобрін набирав групу студентів вдіку. Я хотів вступити до нього, але ж запізнився на рік не пам'ятаю, які були обставини, але ж я не подав документи. Я спізнився давати, вирішив поступати в нас карпенка карого. Але також мені було важливо, хто вчить режисерів цікавих, які набрали в той час не було, я поступово операторський, до кого до кордона? Ага, це також науково популярне кіно. От корден працював на ущільнені викладав вже не 1 рік.

Алік

А тебе якось бентежило чи взагалі ну те що в 90 ну кінематограф повністю розвалився. Ну принаймні я так це розумію.

Іван

В.

Алік

Ну в мене в мене величезне враження від цього. Про це коли подивився фільм гольштейна прощавай кіно ну мені здається, що це якось ну передає реальну історію, яка була, що там кінематографісти продавали рибок і все інше це ну жахливо і сумно виглядає, мені цікаво, ну як твоїми очима ти це все бачиш мене знову кінематограф індустрією, як це виглядало.

Іван

Ну насправді. Я не можу сказати що серйозно взагалі ставився до української кіноіндустрії. Її в той час просто не було. Це було болото, там нічого цікавого не робилося. Насправді зараз, ну і ти також сентиментально ставитися таке в кіно того часу і так далі. І так далі я цих фільмів дивитися не можу. Ну для мене це там нічого цікавого немає.

Алік

Українське кіно 90.

Іван

Українське кіно 90 і українське кіно 80. Також що з чсв к там нічого цікавого не було. Ну Україна на той момент взагалі була частиною совка великою могучу. Центр був москві, просто будь хто в когось бодай щось получалося і щось виходило тут. Ну трошки людина талановитіша, ніж всі інші. Вона миттєво ставали на крило, їхала в москву і там реалізували себе. Ну так чи інакше лежно ці працювали саме так? Київ був глухою провінцією. Це в радянського союзу, на жаль. Тут нічого цікавого не відбувалося. Я не розраховую, ну насправді тоді про якусь кар'єру і що там далі буде? Також не думалося, цікаві речі робилися саме в державі. Мене це цікаво, я підтримував там ми в підтримували зв'язок з пітерськими декількома чоловіками, які робили робили цікаві речі. А для того, щоб робити таке кіно великих ну бюджетів не потребувалося. Ну, я маю на увазі, я дружив свого часу там з люфтом женею. Спокійно,, вони їх там це.

Алік

Стане звісно, ніж.

Іван

Журналізм і там було дуже, дуже дофіга дав насправді таких паралельних паралельних рухів кіно там. Вели паралельні, які якимось себе називали по іншому, було даоські кіно і ще якийсь кіно ну коротше, там було багато речей, все це знімалося на 8 міліметрів 16 міліметрів. Ця плівка продавалася просто фото лавках і можна було проявляти в ванні самому і так далі ну. Я не бачив себе в ситуації індустрії, що я колись влаштуюся на студію довженка і буду працювати на студії довженка як режисер і знімати там кіно, тому що там ну просто там нецікаво.

Алік

Зрозуміло. Ну як ти себе почував, ну не було якогось дисонансу чи ти просто був дуже залучений до якогось богемного життя. І в принципі в тебе це.

Іван

Підтримувало тільки життя було в настільки життя було ну, оскільки цей вік по 1, 21 рік 2. 2 це настільки швидко змінювалося, що в той час було життя настільки наповненим, що ну. Я пам'ятаю пам'ятаю тільки. Якісь ідеї, якісь проекти, якісь офшори там і так далі і так далі. Тобто це був постійно постійний такий процес. Але я не дивився на своє життя на свою кар'єру, як на щось на щось там, з якої широкою оптикою це були.

Алік

Зараз.

Іван

Так.

Алік

Але при цьому ти не хотів виїхати той самий пітер чи кудись.

Іван

Було тут ні категорично ні хотілося залишитися в києві. Це було в принципово.

Алік

Через що через. Через Київ через позицію.

Іван

Через Київ через позицію мені насправді оце до речі осмислений момент, що насправді мені не подобалося, не подобалося іде їхати кудись там, де там де щось відбувається, і там якось пристосовуватись. Ну, мені хотілося якось реалізуватися тут.

Алік

От.

Іван

Ну. Насправді насправді були всі шанси. Угу, були всі шанси просто в просто в той час був такий не настільки жорстокий хаос в розібратися в цьому було важко, але шанси всі були просто треба треба було. Бути менш більш сконцентрованим і більше більше працювати в якомусь одному напрямку і все.

Алік

Каже, працює навчання в карпенка.

Іван

Дуже номінальні чи навчання в карпенка. В карпенка це якраз був ну ти ж розумієш, влаштувався працювати сторожем в кафешці да. Не тому, що тебе була якась романтика і цікавий тому, що гроші потрібні були в той час міг там зробити час від часу там щось малював і щось робив. Паралельно да можна було. Скажімо, зробити роботу, яка коштувала. Домовитись там, скажімо, за 30 доларів, а 30 доларів. Ну, в порівнянні квартира біля хрещатика мій друг. В той час якось нього з'явилися гроші і він купив однокімнатну квартиру на літинській. Так, ця квартира коштувала 5000 доларів. Ну, тобто ти розумієш, що рівень цін і 30 доларів це ну як на сьогодні, напевно, може 3000 доларів, але ти, римуєш їх гривні купонами і не просто наступного дня в ці великі великі гроші в тебе спочатку перетворюються на 3 долари, а потім перетворюється на 30 центів через через 2 дні. В інфляція. Це ну в той час? Ну абсолютно ніякого нічого не було. Мене був лежачий дідусь. Ситуація з сім'єю до треба було зробити, заробляти гроші якраз той момент, коли я працював в кафе львівська брама ночних сторожем. Я паралельно працював на телебаченні з ранкові ефіри, значить, знімав як оператор. Паралельно я знімав з голландцями документальне кіно на 16 міліметрів, просто як оператор. Паралельно паралельно щось робив, паралельно ще примудрявся робити виставки і як художник ну, тобто це було в дуже така історія щодо інституту. Мені складно сказати, що це навчання мені щось дало. Окрім спілкування, може окрім прекрасних друзів, новив.

Алік

Що знову ж таки славнозвісна українська операторська школа. Як ніби єдине, що хоч якось передається.

Іван

Та ну це також міф міф міф. Всі, хто хотів ну зараз можна казати про славнозвісну операторську школу інституту культури, так? Ну тому, що з інституту культури вийшло

декілька прекрасних операторів. Всі ми їх знаємо, вони професійно працюють і розвиваються нормально. Так, так само як з карпенка карого всіх, хто хотів чомусь навчатися. Всі, хто хотів освоювати професію, знаходили собі в взагалі можливості інформацію і практику, і все, що завгодно і саме саме вибачалися. Так, що операторська школа карпенка карого. Ну яка ж там школа? Та викладали люди, які 30, 20 років нічого не знімали про те, що вони знімали до того в ну це, як в російській казці кажуть, можна двері серед перед ну. Це нецікаво дивитись не має ані ідеї ані думки, а нічого.

Алік
Солютно.

Іван
Я не фанат, я абсолютно не романтизує нашу кінематографічної минуле.

Алік
Я теж романтизують. У ньому хочеться розбиратись так чи інакше.

Іван
Незнаю, мені щось не дуже хочеться, ні я мені хочеться розбиратися взагалі в світовому контексті там цікавіше. І оце до речі, це цікава штука щось з одним німецьким кінематографістом. Розмовляли про українське кіно, значить, він цікавиться, тобто він дивиться всі фестивальні фільми. Він аналізує і так далі. І так далі, каже ну нього питання, його було було наступне, що коли з'являлися нових новій хвилі. Ну, скажімо так, як балканська нова хвиля да чи в румунсько нова хвиля чи там, якщо про старі часи казати французька нова хвиля, коли інтелектуальний нема, то граф там італійська нова хвиля з неореалізмом. Це були. З якісь субкультури? Фільми були. Схожими один на одний, тобто різні автори, але ж це була одна якась культура. Так, новий український кінематограф. Зараз народжує багато фільмів, і вони не схожі одне на одного, як і не знав ці не ну якось губляться в ідеї, як це назвати, як це класифікуватись, як це назвати правда? А так сталося саме тому, що в нас школи немає. І всі, хто хотів чимось займатися, не ходили собі навчання за кордоном. Хто вчився в польщі да або в кракові варшаві, хто вчився в німеччині або в берліні, або в гамбурзі, або там десь в мюнхені світ 10 ще хто вчився в празі, хто вчився ну інших країнах. І насправді всі ці люди принесли з собою принесли з собою в україну, повертаючись, принесли з собою ту школу. Саме тому фільми фільми розказані абсолютно по різному фільму абсолютно різні і їх класифікувати і зібрати в одну якусь хвилю. Вона тусовку дуже складно. Школа має значення.

Алік
100% має значення ну хвилі ще не тільки завдяки школі народжуються та. Ну. Ну забігли вперед. Ну все важливо насправді дуже. Але повертаючись в 90. Ти згадав цю роботу з нідерландцями. Це цікаво документально, ну і взагалі про якісь свої 1 1 кінематографічні роботи.

Іван
Була в нас така, точніше, як в нас, ну також це вона була киянкою, але ж потім потім жила в москві. А потім переїхали в париж. Але таке жива досі. Лілія огієнка, олів'є таке таке жіночка олександр. Вона дуже цікава жінка. Вона була свого часу зіркою взагалі, цієї тусовки 70, 80 років. Всі вони були заходу закохані, починаючи від подерв'янського, закінчуючи якутовичем і так далі. І так далі всі вони були поголовно закохані результати. Вона вийшла заміж. За хамдамов рустема, і власне з ним вони жили в парижі, потім вони рості розсталися, вони не народили, відросте ми сина даню мого віку хлопчика. 2 браком її був в француз на прізвище олів'є. Лінн. І він був один з одним і соціо нерів телеканалу рт, і лілія була

працювала вірте свого часу. Вона ввела наш театральний інститут. У таку той час відому організацію молодіжно в молодіжне кінематографічне під назвою під назвою селекту. Тобто це були такі між навчальними закладами, кіношними європейськими. Вона ввела, значить, наш театральний інститут наших кінофакультет ввели в себе. Приїхали люди подивитися, значить, мені здається, французи приїхали подивитися, як це виглядає їх вразило те, що? Наш театральний інститут на території монастиря на території лаври. Їх вразило те, що в той час вже знімали всі не на цифру, а в нас взагалі то знімали на 35 міліметрів чорно білу плівку і був свій цех про своє проявка. Ну і взагалі. Щойно в насправді європейці в той час. Мали велику велику надію на україну молода держава, яка мала всі шанси дуже швидко і народ. Щось справді цікаве ну там сталося далі по іншому, але ж ну всі тоді мали надію і завдяки лілі. В виявилися, у нас є така практика муніципальна це міста побратими так знаєш також і під кожний кожне побратимство, скажімо, киево і міста утрехта. Нідерландах в муніципальних муніципалітетах цих міст побратимів є бюджет. От який багато років не використовувався ніяк тому, що україною не може використовувати, це має використовувати, скажімо, голландія. Але ж вони в цей бюджет там якимось чином накопичуються і. Ліля в організували обмінний проект між студентами в кінофакультету в академії мистецтв брехта. І значить, нашої нашу нашого театального інституту.

Алік

Теплообмін поїхав навчати так а що тоді 90 а?

Іван

От і до нас приїздили наші ровесники, студенти, кіношники з хенді гот і ми їздили вчитися, де вчитися до. Це був дуже, дуже такий, несподіваний і дуже, дуже класний проект. От тоді приїхали вперше значить голландський молоді кінематографісти я в той час не говорив англійською мовою лежить з ними, не копався і почав говорити, ми з ними дуже подружилися, ми з ним дружимо досі з тими з хлопцями, дівчатами майже ніхто не зміг. З них нічого не знімає, з займаються іншими справами. Лише ну в цей час стали дуже близькими друзями, і як ти не з ними знімав із їхніми викладачами. Також тому що вони почали нам тут. Тому, що вони опинилися в абсолютно ну Україна на той час взагалі для європейця.

Алік

Була культурним шоком майже сафарі.

Іван

Ну це справді був культурний шок це заповідник з фк ну точніше не заповідника такі деструкції, деградація, яка відбувається у тебе в очах, причому все це в ковим присмаком. Вулиці киева були напів пустими, машину майже не було, іномарок не було. Тобто це в все там за 3 долари можна було жити цілий місяць. І вони просто в них краще поїхали всіх від того, що вони побачили. І це, звісно було були можливо. Ну так само як для мене був культурний шок в голандії. Ну, але ж з іншим іншою полярності. От знімалися ними в знімав. Там було декілька замовлень ну не замовлень, просто були такі роботи. Я працював як оператор і як часто ви частково, як режисер монтажу вже на той момент працював з німцями. З документалістами також. Ну і там багато було різних таких робіт, цікаво?

Алік

Ну як режисер ти не виступати.

Іван

В той час.

Алік
Ні.

Іван

В той час ні, не тільки тільки якісь якісь там індивідуальні роботи того часу досить багато фільмів, знятих на 8 міліметрів, таких якими, в якій ми прості своєю тусовкою знімали і в. Мені здається,, якраз курсова робота, яка,римала якісь призи. Вперше на фестивалях ну був такий документальний фільм білий корабель. Це був фільм про в водкой кіоск не в київському базарі. Там стихійний базар був значить, на той час працювали всі фабрики. Ну, якщо ти знаєш домівку, там же був фабрика завод красний зінчик, який значковий завод і ще якийсь завод, і там далі завод художнього кришталя і там щось іще ну. Тобто це була така велика промзона. І робітники, які йшли після нічної зміни з цих заводів, заходили в налівай канаді, київському ринку і там просто. Робили чудо. Їм вливали в пластиковий стаканчик, 200 грам водки 200 грам, повний стакан чи хто ну? І такий самий стаканчик з напоєм юпі це якогось такого супер хімії порошенка робиться якийсь супер хімічний напій нілі нову майже майже флюоресцентного кольору. Значить такий напій, вони там довжелезна черга, люди просто брали горілку, не міняючись в обличчі. Одним ковтком випивали 200 грам горілки запивали оці бурдою, значить і йшли спати спати після після 2 зміни. І мене це просто заворожував, заворожували ми домовилися з продавцем, який працював у цьому кіоску, поставили 16 міліметрову камеру. Всередині декілька ранків знімав, як люди це роблять і вийшло таке медитативне кіно значить, проти просто безперервним конвеєром м зранку 1 проміні сонця люди п'ють в цю штуку ті самі ну.

Алік
Збереглося ну.

Іван

От ні. Десь, може там когось із голландців має бути вихованою копію, але ж я знайти не можу.

Алік
Угу.

Іван

Ви цей фільм був успішний, брутальний стрьомний, такий, але з іншого боку. Смішний.

Алік
А де ти сказав на фестивалях, де його показували.

Іван

Його показував макрон ферран. На той час це був взагалі найбільший найгучніший фестиваль фестиваль короткометражного фільму, і мені здається, він був якого вів якийсь програм претендентом.

Алік
Україні в Україні не показували в Україні це ні.

Іван

Я не подавав.

Алік

Взагалі такого в нас ну як як ти дивився на якесть? Ну значить, фестивальний не знаю життя,

що думав про кіно тут,.

Іван

Фестивальне життя в кінофестиваль молодість це взагалі для мене оце, до речі, з великими сентиментами ставляться до цього кінофестивалі досі тому що ну те, що показував халпахчі на той час це було справді великим проривом. Ну, уяви собі 1 половину 90 років. Знаєш, коли, це все відбувається і по теліку ну там валить абсолютно все все підряд. Тобто ви по одному там телеканалу тет можна було дивитися їж кожного вечору і в паралельно з цим якісь абсолютний треш, а вночі взагалі порнуха. А тут супер елітне кіно і щось супер дешевий ну тобто це була просто перемішку з цього периопераційного контенту. Але ж у молодості все було з великим смаком підібрано і ми дивилися просто я пам'ятаю, що я, фестивалі молодість, там просто весь світ забирав. Я ходив на всі покази і дивився просто фільм за фільмом, не відволікаючись з екрана, тому що це було.

Алік

Чому ж не подався в раді?

Іван

Де я не пам'ятаю насправді. Мені здається. Чи.

Алік

Не тому що ти не режисер це не ти вирішував.

Іван

Ні чому я чому він режисер?

Алік

А це твер робота режисерська, а я питаю ти був як оператор та.

Іван

Це режисерська робота, то я досить багато знімали як режисер. Він на телебаченні в той час і так далі, тобто.

Алік

Вже працював на телебачення.

Іван

Багато і працював, відпрацювали.

Алік

Фактично замість навчання ну.

Іван

Саме так ага, саме так. Показані лише легше було, тому що б я пам'ятаю що 1 свій фотоапарат я,римава на день народження, коли мені було 5 років, мені здається і фотографую я з раннього дитинства. І ну, я звик до камери до всього цього. Тобто мене з цим проблем не було. От.

Алік

Ти сказав, що не закінчив карпенка.

Іван

Не закінчив карпенка.

Алік
Чому?

Іван

Та робота. Активно вже працював, я активно працював до ну саме телебачення, ні ні, ні там дуже багато всього було телебачення. Я пам'ятаю що коли я перестав ходити в заходити в інститут взагалі я вже на той час працював із таким оператором свіжої тертишник м, який потім створив. Їжу під назвою ілюмінатор я вже працював як оператор крана одного транс 1 кранів операторських україні. Оператор стедікам. Вони зібрались та дітками. Я ходив, ходив своїй статті ками я знімав паралельно якісь там. Ну халтури не халтури чи не дуже творчі роботи, але ж там працював з іноземцями, працював з з кимось чи, тобто це були постійні роботи. Насправді, ну і сенсу закінчувати інститут мене ну я не бачу. Диплом я не пам'ятаю жодного взагалі випадку моєму житті, щоб хтось мене спитав взагалі покажи покажи диплом навіть зараз, коли йдеться ми всі вступаємо в спілку кінематографістів. З надією на те, що спілка кінематографістів може бути інструментом для того, щоб якось працювати з нашою владою,. Але ж ну треба подавати документи, спілку кінематографістів. Навіть тут диплом не потрібний. В мене з цим проблем не було ніколи. Ну я пам'ятаю дуже смішний був момент, коли. Один з епізодів ми знімали з валіком усиновлювачем, зробили 2 фільми на базі в студії укркінохроніка. Коли в штаті не для того, щоб працювати зі студією, ми мали влаштуватися в штат студії і були в штаті. Валік був в штаті студії. Правильно, це був директором студії був Олександр іванович коваль. Ми з ним дуже дружили, дуже любили і він нас також і він вирішив дати молодим шанс зробити в професійній студії щось. От ми значить прибили з валіком спочатку старих людей, потім потім проти сонця, документальні фільми паралельно на базі студії знімав маю лесік санін зміг хоч вони знімали і покійний. Макс сурков також знімав на укркінохроніці. І я пам'ятаю що?

Алік
Це не правильно.

Іван

Це 90 нульові я пам'ятаю, що проти сонця, де знімали вже в 2000.

Алік
Це.

Іван

От. Та це вже нульові це 2000 2001 рік, я пам'ятаю, що був якийсь ювілей. Студії, на яких не запросили значить, ми опинилися в домі кіно, і там всі зустрілися. І тут такі в комуністичному стилі значить сцена червоної зали виходять якісь спікери. Всі сторони наносні кажуть якісь слова там транспаранти висять тит рис покійниками. Ну, все це, що все, що ми любимо. І виходить, значить, наш тут якраз приїхав. Мені здається, в інститут приїхав на територію студії і вийшов ректор. В інституту карпенка карого. І тут раптом ми всі усвідомили, що ніхто з нас взагалі знімаючи. На цій студії і знімаючи їх на той момент, тому що тоді ж ніхто нічого не знімав молодих ніхто з нас не захистив диплом, ні я на той час не той час валік васильович. Він, мені здається в якихось фільмів, потім захистився ані лесік самі не закінчив вчитися, не захистив диплом, ані міхальчук, ані сурков. Ну, тобто. Єдині хтось щось знімав на той момент взагалі то були з незакінченим не закінченої освіти, тобто це в тому контексті було абсолютно нормально.

Алік

Пояснюю чому ну в сенсі чому університет був таким?

Іван

Я чесно кажучи, не розумію, як можна було з з якимось суміщати якусь професійну діяльність і в університет.

Алік

Тобто це не через те, що університет був дуже совковим через ну.

Іван

Через як ти ну ти працюєш, знімаєш. В півку там, скажімо, якусь рекламу з професійною знімальною групою з сучасним обладнанням, з професійною камерою, користуючись абсолютно іншим сленгом, а потім ти приходиш до свого майстра дідуся, який просто, ну не розумію, про що йдеться і намагаються тобі викладати історію. Ну як користуватися камерою конверс автомат? 50 років. І розповідати про сенсibilізацію з півки світло ну. Ну, якщо говорити про операторські мистецтво, так само насправді, ну так. Вони в зе щодо нашого інституту залишилися. В відчуття глибокої поваги до тих людей, які там працював. І. Глибоко в глибокої в в. З боку співчуття щодо в їхню адресу. Їм дуже не пощастило.

Алік

Так це дуже сумно, тому що вона в принципі досі плюс мінус, так все виглядає ну. Це окрема тема. А як ти прийшов рекламу?

Іван

Це якраз було на початку двохтисячних років. Відкрилося 1 1 мережева рекламна агенція в Україні реклами також не знімалися. Ну розумієш.

Алік

Що домашні не?

Іван

Знімалися тут, ну в Україні рекламу не знімалися.

Алік

Ну що вона народилася, звідки?

Іван

Тоді вони в той час народжувалися, народжувалися дуже смішно. Також там якась життя, яке ще не відбулося в Москві,, 1 рекламної агенції, яка тут відкрилася, називалася ліву бернетт Україну. Вони приїхали в. Відкрили представництво разом з появою на нашому ринку своїх клієнтів мережевих корпорацій гембл. Мені здається мальбе. Чи хтось ну якісь цигарковий бренд макс, фактор, косметика і щось іще це їх корпоративні клієнти, з якими вони просто приїхали в Україну, їх обслуговували і їм треба було постійно адаптувати в адаптувати рекламні ролики для українського телебачення, тобто просто переозвучувати там переробити в ціпок шо ти з надписами українською мовою і так далі. Але потік був досі великий, тому що. Ну, скажімо, про терен гембл там купа брендів і брендів, які в тебе треба постійно постійно в. Вони мають бути присутніми на телебаченні. В. Цього в цій агенції працювала моя подруга з інституту. Продюсер колись осічки січки, яка потім відкрили в студію під назвою 2, 3, 3 2, леся. Дуже класно, ви знаєте, досі дуже дружимо. Вона музикантка. Вона грала на бас гітарі в рок групі,. Вона прекрасна і усі в усіх сенсах. Ну. Я в захваті від леся, значить, мені здається, вона чи завагітніла чи чи просто в якусь відпустку відправлялася. І мене запросили на своє місце попрацювати там місяці в рекламний рекламні

агенції я в в. Замість неї опинився в офісі вперше в житті значить, опинився в офісі. От і там познайомився з прекрасними людьми, які вели креативу креативною командою побачив, як це працює зсередини, побачив, як працює. Ну взагалі в той час рекламні ролики, які тут знімалися, вони знімалися в празі чи варшаві. В Україні вони не знімалися, тому що в нас не було. Не було таких засобів, а не технічних, а не творчих. Ну і виникла, ідея там мене і ще декількох людей. 2 американців, які працювали разом зі мною в лібер не, так виникла ідея ну рано чи пізно цихліди рекламна індустрія прийде, прийде в україну, виникла, ідея якось до цього готуватися. Ну і в той час якраз розвивалися там 1 рекламний роль півроку, які почали знімати. Її саме в Україні. Вони відкрили студію при рекламній агенції вже при локальній так далі, тобто дуже швидко все відбувалось. Ну, але ж від почалося все з обернених.

Алік

Тебе в той час були якісь інші проекти, воно все продовжилось, ну, як в 90 умовно, що ти знімав багато чого різного?

Іван

В той час не дуже тут.

Алік

Десь на рубежі 90 польових воно все.

Іван

Трошки то чинилося той час не дуже да там в той час і перед періодично просто працював, працював як оператор крана, студіями, щось ще. Не пам'ятаю, що саме що щось знімав документальні здебільшого.

Алік

Як режисер. В тебе є цікаві якісь старі роботи.

Іван

Мають бути, треба подивитися.

Алік

Де так не збираєш на всю фільмографію ти не сидиш ні ні ну.

Іван

Насправді це дуже цікава штука, тому що власні роботи передивлятися ну,. До недавнього часу мені було нецікаво ну тому, що наступну роботу ти робиш все краще в тебе все вона стає цікавіше ця просто старі ну, а потім насправді для мене реклама це було в супер клас. Вони продовжені кіношколи. Ну і власне оце, було кіношколою. Це був такий в той час, коли в нас кіно не знімалася і нічого не робилося. І взагалі то в для того, щоб працювати в професії і мати якісь цього дохід, да. Можна було робити 2 речі. Працювати на телебаченні. Там, де робиться треш і нічого цікавого, і там просто люди деградують і так далі і так далі або знімати концерти. Концерти також нічим не гірше чи тілі шоу з того самого українського телебачення. Вони вже жахливі. Реклама виявилася це. Ну короткі проекти великі бюджети. В завжди дуже дуже високі високий запит на якість і не всі ці речі, і це можливість експериментувати з усім це технічними засобами, з творчими засобами, розповідати ці мікроісторії такою мовою, якою мовою вони можуть бути іронічними, може бути сумними, тим більше ну реклами. Дуже дуже сильно змінилося на сьогодні реклама взагалі телевізійний реклама вже відмерла як жанр на сьогодні реклами заточена діджитал. Не пролий в інтернеті в той час інтернету не було і було телебаченні,. Власне, це було цікаво. Реклама в ідеалі в її кращому кращому прояві мала бути схожою на кіно. Ну і тут справді

було велике поле для експериментування, тим більше, що на той момент взагалі в зберігалася і ще шанкр шарм ранньої реклами, тобто рекламою займалися майже всі, починаючи з ну не знаю. Енді ворхола да, вони ж були прибули і телевізійну рекламу, і ще багато його лабораторію і закінчуючи сальвадором далі і всі ми всіма самими такими топовими чуваками, мудрими і не тільки постмодерністами, яке просто про це думали і не ходили. Тому такий нормальний засіб самореалізації та саме творчої тут було. Про що подумати?

Алік

Люди продовжують якусь свою мистецьку практику паралельно з цим.

Іван

Я приймав участь участь у виставках десь відділ арт проектами з фотографіями із чимось іще тим час від часу.

Алік

Ну, з відомих фільмів того часу це ну таких, які є в інтернеті умовно і не пам'ятає пам'ятають люди. Це проти сонця, якраз таке це фільм про твого брата. Але режисер васильович. Я так розумію, що після нього вже не працювали разом як режисер, оператор.

Іван

Ми посварилися, посварилися. Ну посварилися, я не буду вдаватися вдаватися в деталі, але ж то це просто там. Ну то чого до цього фільму були дуже близькими друзями, а потім ми перестали бути близькими друзями стали далі друзі, скажімо так, ну і на сьогодні десь так і відбувається у нас чудові стосунки. Ми час від часу зустрічаємося, ми не можемо наговоритися, але не підтримуємо їх, то вони якось там паралельно на великі відстані існує.

Алік

Але саме проти сонця, чия була ідея, як це сталося?

Іван

Ідея була валька,. В він. Ну, оскільки, оскільки я повторюю, ми в той час були дуже близькими друзями. Ми там на 1 фільм майже не було бійці, хто, хто, є режисер і оператор, все робилося разом. Я пам'ятаю що я пам'ятаю я написав сценарій для цього фільму і був оператори.

Алік

Тобто.

Іван

Знімав. Ремонтував, щодо монтажу і взагалі як фільм, зібраний в мене. Ну тут вже я не торкався, там цим займався виключно важко.

Алік

Де він був показаний фестивална.

Іван

Історія була фестивална історія, він якось. Також він,римав спеціальний приз журі від клермон ферран. В. Це він щось іще,римав таке престижне. Достатньо багато було призів. Що було насправді для мене в сюрпризом, тому що. Я не дуже вірив в цей фільм.

Алік

Угу чому?

Іван

Ну. Мені складно сказати зараз, чому мені здавалося, що це якась така дивна трошки кіномови? Мені мені він просто не подобався. Все, що там моєї роботи стосуються там операторської картинки, там класні картинки, ми запам'ятовуються і вони якось народжують там якісь якісь ідеї і так далі, щодо щодо фільму в цілому мені фільм не сподобався результат. Ну, але ж чомусь чомусь аудиторією прийняла і виділили, і він був досить успішний.

Алік

Угу. Тут мені цікавим, я колись питав, ну про інші мистецькі роботи той каже, ти брав участь у виставках у всьому іншому. Ну в принципі, все своє життя частина мистецької спільноти.

Іван

Ну.

Алік

Ти відокремлять кінематографічної спільноти від мистецької.

Іван

Та ні насправді ні. Не підтримую. Ну я зараз і зараз також ні я бачу, що в різні тусовки я бачу, що в них різні інтереси і так далі. Ну для мене це одна тусовка. Ну тобто я підтримую зв'язки як з художниками та кіношниками.

Алік

Цікаво, цікаво?

Іван

Ну і мені здається, це логічно, абсолютно.

Алік

Ну. Я. Якщо на це дивитися якось здраво і як би хотілося, то це логічно. Але в мене,, якщо уряду про максимально якусь сучасність, те, що я спостерігаю як за кіношниками, так і за більш мистецьку тусовку, в мене теж багато друзів і тих і тих, то вони в мене дуже якось ну, звісно, багато де перетинаються. Але так загалом відокремлений по якомусь своєму духу і по рівню токсичності я не знаю.

Іван

Знаю це по різному, не, наприклад, своєму своєму цьому закладі під назвою. Під назвою пастка да там тусовка змішана абсолютно і де здебільшого. До речі, до речі, художник.

Алік

Щоб коли знімав фільм да ми подружки, знімала фільм.

Іван

Був також ну у родинського. Там мені здається, також немає, немає диференціації. Знаєш з цими цікаво? Ось це мені цікаво.

Алік

Ну там більше старші люди. Там трошки, мені здається, ну це пастка це про ну типу ну ближче до твого покоління, ніж до мови та. Але все одно воно все змішується. Скільки років

займався рекламою?

Іван

Ну. Не менше 10 плотно. І це цікава практика. Ну така палка з 2 кінцями. З одного боку, я ж кажу, що я вважаю цей період реклами дуже дуже продуктивний саме професійне супер продуктивним. То я багато чому навчився. І якщо би, якби не реклама, мене шансів,римати ці знання не було б. З 2 боку ну. Ну це окрема субкультура реклами. От і в. Коли я прийняв рішення, більше цим не займатися. Ну, точніше, я не можу сказати, що я дуже так свідомо. Це рішення приймав просто в якийсь момент мені перестало бути цікавим бути цікавим цим займатися вихорів.

Алік

Чи чи ні.

Іван

Ну щось типу того просто не цікаво стало абсолютно нецікаво стало цим займатися. Я вже знаєш, я з цих брифінгів навіть міг там моделювати психологічні портрети людей, які це писали, і в я вже розумів, настільки був матеріалістом. Ну реально просто нецікаво то пальто діяльність примітивно нічого нового там намагався. Деякі деякий час там себе задурити тим, що знаєш. Придумувати якісь інші інсайти, ніж є насправді ну, скажімо, там, ти знімаєш якусь рекламу для? Активно еля да, і в якийсь момент на знімальному майданчику ти розумієш, що перед тобою? Світ. Абсолютно ну. У якого немає ніякого зв'язку з реальністю.

Алік

Абсолютно ніякого, а на початку не було так ну коли.

Іван

Ніні це було, це було цікавість.

Алік

Цікавість нове воно було цікаво. За 10 років воно все стало канаді є.

Іван

Навіть в рекламі мені стало нецікаво. І, оцей історія з кремлем, коли я зрозумів, що той просто в цьому світі світі, який я бачив кадрі, немає ніякого зв'язку з реальністю і, це може бути цікавим. Я подумав, що ну, він такий примітивний тупий там абсолютно неадекватні реакції в дійових осіб і взагалі так все дивно. І блін, девід лінч так би не зміг. Думаю, що він це погратися круто ну, тобто це були такі якісь абсолютно штучні стимулятори, які б собі собі придумав для того, щоб цим займатися. Ну і в рекламна діяльність це діяльність, яка приносила досить досить великі гроші. На той момент там якась піковий момент їх рекламної діяльності. Я робив по 2 3 рекламних ролики на місяць. От генератор мене був найбільший в Україні 5000 доларів за рекламний ролик. Тобто 15 000 доларів на місяць в супер супер великі де гроші і сам того не помічає, не помічаючи я в якийсь момент зрозумів, що я звик до цього. Ну, тобто це стало нормальною такою діяльністю і, з цього з цього вилазити було дуже складно, тому що коли я перестав знімати рекламу в весь мій взагалі інфраструктуру, мого життя і побут, і сім'я і в. Зв'язки і так далі пішли скрипіти і і валитися. Так це ще зі співпала із кризою середнього віку. Я з тим, що взагалі там хоче все все, всі близькі люди помирати. Ну я пам'ятаю, що, якраз у цей момент був. Тим моментом, коли я сховався у себе в селі і. Скільки майже 10 років там вже діють, майже жив, займався резиденцію.

Алік

В якому році ти зробив резиденцію.

Іван

Ну резиденцію я будинок я купив 12 році. Але там ні ну так складно сказати, що це насправді дуже рекламою пов'язані тому, що там ще був прекрасний судьбоносне проект під назвою Максим оса, який не посадив бливості.

Алік

10 років закрився аж тут, крім як закрився, там був максима сап, потім майдан вавилон 13 я не закрився.

Іван

Потім, після майдану майдан після майдану став займатися майже виключно в резидентів.

Алік

Максима часу я почитав трошки інтернеті, там в тебе є десь не знаєш свого фейсбук, але прямо величезний. Так, ну історія умовно від тебе 1 тебе спитаю, чому ти погодився на це, коли до тебе прийшов твій друг? Чому ти погодився?

Іван

Ну насправді не те, що друг, хто прийшов, прийшов продюсер, який запропонував, запропонував проект за коміксом, який намалював мій друг. Саме тому й погодився тому що все ж дуже поважаю цього художника. І я абсолютно впевнений, що все, що робить ігор баранько це це це гідно того, щоб якимось цим мати взаємозв'язок.

Алік

А ти, це якраз такі тоді, коли в принципі почали українське кіно відроджуватись там при януковичі печер зробили. Переробили якимось держкіно почала давати великі гроші. От як виглядало це все ну. Виглядав не мають в цьому була якась надія типу, що зараз будуть робити велике кіно.

Іван

Все запрацювало ну історію там в 2 словах історія така ж, дехто я знаю хто. Нашептав вуха януковича безпосередньо за те що всьому світі кіно кіно заробляє великі гроші і кіно можна заробляти гроші для януковича слово гроші це вирішальна штука можуть бути гроші, то це можна вкладатися. Ну і запрацювала в кіно. З цього насправді ну, на мою думку, з цього почалося не просто там відродження українського кіно цього українське кіно почалося тому, що українське кіно часів фк це було. Ну так чи інакше це як грузинське кіно чи часів совка. Це були етнічні, регіональні. Підрозділи радянського кіно. Українське кіно часів совка українське кіно 90 років. Це було б було просто пуповиною зв'язано з совком по 1 а по 2 це був абсолютно інший період, який українські фільми 90 років мало чим відрізняється від скажімо, російських фільмів 90 років чи там? Не знаю. Казахський фільмі 90 років чи молдавських фільмів тих років. Просто цей період кінознавці називають кооперативними кінематографом. Якщо ти знаєш такий такий термін, оперативники нема, то граф кіно 90 років.

Алік

Я розумію, чому, але терміна.

Іван

Це той час, коли взагалі запит диктували ті люди, які приносили гроші в гроші, гроші чим даних. Вони в приносили гроші і хотіли,римати. Натомість саме те, що їм сподобається,

подобалися ті речі, які вони бачили відео салонах пропущені через фільтрів їх ментальних. Особливості, скажімо, так, і в, як на мене українське кіно почалося саме, в двохтисячні роки, коли відновили в кіно агенція.

Алік

Не 10 і 10 10 10 10.

Іван

І. В. Запровадили відкриті пітчингу. Це стало цікавим. Ну тоді насправді все запрацювало.

Алік

І тобі захотілось. Ну тоді захотіла знімати кіно.

Іван

Звісно, вже перестав рекламщик буде я перестала давати рекламу на той час мені здається, в час час від часу ще щось там хтось мене кликав там якісь старі зв'язки. Але ж в рекламу і знімати перестав. І. Стало зрозуміло, що ось настав час. Щоб можна щось робити.

Алік

І тут Максим оса.

Іван

Це був дуже амбітний проект. Це був дуже амбітний проект, тому що в мене була така послання в пляшці. Цього фільму і моя ідея була в тому, щоб взагалі зробити національного героя, тому що національних героїв в нас не було. Ну як би це банально не звучало, національну ситуацію важливий момент, тим більше я ж цікавлюся. Я спілкуюся, я знаю прекрасно, як це все працює, як в моделюється національний герой і наскільки важливо, щоб вони були і наскільки важливо, наскільки це відповідальна задача нас була ідея зробити фільм про козаків без шароварщини. В якому ексом сучасний фільм абсолютно інший вид. На параметри ну і на це ми працювали.

Алік

Тобто заміж десь 4 роки.

Іван

Ні значно менше менше значно менше.

Алік

Я маю, вся історія тягнулася твоя цим проектом.

Іван

Ні ну активна фаза власне формування сценаріїв недоробленого сценарії зйомки це все, мені здається, вклалося в півтора роки десь так.

Алік

А я так розумію, ну що голова держкіно екс, потім вже екс голова держкіно якимось чином стає продюсеркою цього фільму. Це взагалі як, як це можливо?

Іван

Я зараз розкажу цей фільм. Ну особливість цього фільму те, що цей фільм потрапив між колесо історії. В усіх сенсах абсолютно ну, тобто в колись я напишу про це книжку і це буде супер цікавий роман, тому що це дуже тут реально всі ці зв'язки і щоб, як і чому в сталося, це

дуже цікаво. Ну і дуже яскрава, як і люстрація взагалі в переломного часу. В. В нас була і починалося все з одного продюсера, який мене запросив. Потім партнерка цього продюсера, коли продюсер пересварився з своєю партнеркою, стала генеральним продюсером цього фільму. В. Вона покликала точніше голова держкіно. Катя копилова. На парла цій продюсер ці в контролюючого продюсера свого від власне каті, тому що каті дуже подобався, цей ідеї фільму, і вона вважала його дуже важливим. Також ну, що і повага. Ми тут вона на перила в продюсера і ще одного від держкіно. Протеже від відкаті ці продюсер ці. Але ж там, де він в якийсь момент він реальних продюсерів фільму було 5 водночас. Але ж насправді документально підтвердженої відповідальною була одна особа, це оця, олена. Сушко, яка була в. Власне цю студію імені джонка результаті олена сушко втекла в ростов. Вона родом з горлівки. Її чоловік був горлівський сбу шником. Я так розумію, що зрадником я також розумію, що він втік одразу після майдану, коли почне почали чистити наше сбу. Зник стік на території росії і вона втікла з ню ну, тобто рівень розумієш взагалі всього, як катя копилова стала? Продюсерка цього фільму вона просто приїхала на знімальний майданчик, коли ми вже знімали, і сказала, що тепер вона вона буде цим всім займатися продюсуванням.

Алік

Це просто це так це зрозуміло, що це якийсь олігархат, чи це ставок це щось?

Іван

От і все ну катя копилова при всіх її чеснотах, насправді це людина, я дякуючи якій ми маємо, маємо на сьогодні кінематограф, вони з неї все почалося.

Алік

Вона була 1 головою держкіно нового держкіно.

Іван

Ага, переводячи на мову. Людей ну правлячих людей того часу. Краще називати не головою держкіно краще називати смотрящий від сім'ї януковичів над, такою,расль, яким автограф ну, тобто цей час за час був, коли Україна просто занурилося в корупційне в якісь бандитські розклади і в той час були смотрящі якісь контролюю і так далі і так далі в державній взагалі органи працювали, працювали просто неба, індійські розпад займаються від водню бабла. Тобто янукович подарував цю,ра своєму синові. Віктор вікторович януковичу, тобто це була його відповідальністю синок ти любиш кінематографа це Віктор вікторович янукович. Він дуже любив бойовики і насправді нічим іншим не цікавився креми, окрім дорогих тачок і бойовиків по теліку дивишся кіно, займається кіно. Тут він займався кіно не для того, щоб він займався кіно ефективно йому було б до нього була представлена смотрящі. Власне катя капелло ну і смотрящі в сім'ї януковичів, що це за характер ну уяви собі? Та це дуже дуже така. Ну цікава персона катя дуже цікава персона. З одного боку, це людина, яка б дякуючи, які ми маємо на сьогодні український кінематограф з 2 боку ну, так. Це смотрящий 8 януковичу.

Алік

Ти це все розумів, коли ну як це все працює, то ж явно.

Іван

Розумієш, насправді я дуже вірив фільм. Моя ідея була це насправді персонально для мене цей фільм великий урок. Ну просто з усіх взагалі точок зору в 1 чергу в мене спрацював, спрацював на той момент цей момент ну та риса, дякуючи, якій взагалі я там міг не закінчувати освіту, але при тому там робити якісь серйозні речі, робити кар'єру абсолютно, ну, не зважаючи на ті речі, які треба обов'язково зробити в якості ритуалу і так далі. Олена сушко генеральний продюсер фільму Максим оса абсолютно не розуміла взагалі, що вона

робить, вона нічого не знала, про кинула, вона не любила кіно, вона не дивилася кіно ну, тобто ну знання було дуже, дуже умовне вона працювала до того фінансовим директором телеканалу тоніс, тобто абсолютно іншої сфери. І домовленість в нас сфери катя, також телевізійні телевізійниця. Вони були генеральним продюсером. Ну а канал до того ж це трошки іншу історію. Фінансовий директор і генеральний продюсер це трошки інші речі, але все одно це телебачення ну. Так чи інакше в мене в наш якийсь там внутрішній контракт зелений сличко базувався на тому, що вона не лізла в мої справи. Тобто я, римає повну творчу свободу і відповідальність за фільм була повністю на мені. Ну це мріє ну погодься, ну ти, римуєш взагалі ну якесь бюджет да, які контролюють контролює людина, яка вміє займатися.

Алік

Джентльменський договір правильно ну.

Іван

Так.

Алік

Навколо тебе купа смотрящих різних.

Іван

І це могло б спрацювати. Насправді це могло б спрацювати, якби якби катя копилова не пішла зі своєї досяжності. Да і своєї позиції в держкіно на саму себе ілюструвалися і не знали, куди приткнутися, і мріяла бути продюсеркою і своєю всією енергією такою руйнівною з одного боку. А з 2 боку такою бачить ну. Двобою, скажімо так, але ж дуже, дуже сильною. І ми починали працювати саме в такому альянсі. Олена не лізла в мої справи я зміг. Зробити це, зробити якусь там якість режисерське художні рішення фільму зробити свій кастинг, зробити свої всі речі, запросити тих людей, які мені були потрібні домовитися з ними так про те, що ми робимо там дуже цікаво формувалася. Взагалі художники художне рішення фільму і режисерські рішення фільму там була своя в була з був час, коли ми шукали атмосферу цього фільму, ми їздили по всій Україні, шукали локації творчою групою, але ж ну ми брали з собою в актору, який буде грати головну роль. У нас була ну справжня робота над фільмом, і ми в результаті знайшли образ цього фільму і вже ну починали знімати, маючи, маючи рішення. Але ж. Ну. Воно не витримало зупинки і не витримало каті капелою к ть капелою було важко пояснити, чому саме так і не так і чому взагалі то ми не хочемо катю. Капає це фільм, який потрапив ніж колись в історію в усіх сенсах він починався з того, що бюджет розраховувався за курсом один один долар до вийшли гривень і закінчився б курсом один до 27. Ну, тобто нам просто банально грошей вистачило на одну третину фільму, яку ми зняли там з іноземними акторами. Дорогі локації з надією на те, що продюсери далі знайдуть фонди і ми будемо продовжувати, ну не сталося. Продюсери займалися пошуком фондів розборками між собою.

Алік

Ну ти вийшов з проекту вже після майдану.

Іван

Правильно, що так? Виходив з проекту 2 роки, що?

Алік

Ще 2 роки.

Іван

Виходив фільм висів. Довгий час сварилося і розбиралися між собою продюсери з втекла олена сушко залишили Максим осадчий, який також підписався в якийсь момент бути пробути продюсером на свою біду, залишили йому в уставні документи студії плюс ключів і складу. От і там відбувалися якісь речі. Катя копилова намагалася мене як ну просто так в стилі 90 років. 90 роки це називалося поставити раком ну, тобто змусити продовжувати знімати, я цього не хотів. Скати копилово жорстке була жорстка така психологічна війна. Катя капелло розпускала чутки, обливали лайном з усіх боків держкіно чітко мені люди з держкіно сказали, що найближчим часом доки ти не вийдеш цього фільму, ти не зможеш,римати жодного жодної копійки від держави, тому що це ну просто не візьмемо на себе відповідальність, тому що тут катя. Будь який момент може все зіпсувати? Ну, коротше. На цьому фільм закінчується через 2 роки. Там були моменти, коли мені приходили з листами, приходили виклики на студію від хаті, капелою і людей. Ну, тобто якщо ти взяв заказний лист? Це вже документ. І ти маєш з'явитися? Ну, коротше, вв 90 роки абсолютно результаті вийшов. Співу чесно скажу, чесно казав, що я зараз бойкотую. І ваші процеси до тих пір, поки в цьому приймає участь, кажуть копилова. Ніяких не буде розмов. Я їм не брिति, вони все ж таки погодилися. В мене вивести.

Алік

Ну я так розумію, що в той момент те, що тебе підтримувало, це якраз таки вавилон чи ні, так?

Іван

П.

Алік

Розкажи ти один із засновників.

Іван

Та кпу.

Алік

Як це все сталося?

Іван

В еллон ну ми зустрілися на михайлівській площі, поступив після того, як побили студентів. Ну багато хто вийшов на михайлівську площу, і я також вувати їх тіні смерті. Ще декілька людей, і ми домовилися про те, що в нас є в кожного з нас є якась техніка кожного з нас є якісь навички кожний з нас професіонал ну і бути просто протестувальників на майдані. Маючи такий такий арсенал не дуже, і в той же день почали знімати насправді. Потім виїзді виявилось, що цей день це був день самоорганізації після побиття студентів саме в той день. Паралельно на ті самі михайлівській площі зібралися правий сектор. Всі там праві організації зібралися в один хаб і назвали себе правий сектор. Тоді організувався демальянс. Це коли в альянс ввійшли, в вийшли декілька демократичних демократичних рухів, в той час організувалися купа купа різних різних таких соціальних і політичних ініціатив. Окрім вавилон ми про це не знали, тому що це все відбувалося паралельно. В той день ми зняли 1 фільм. В. Поки його коментували, дуже, дуже багато говорили між собою. Домовилися про принципи цього насправді вперше в житті, такий то такий ну в моєму принаймні був момент, коли ми чітко домовилися про деякі речі, ще на березі перед початком роботи. Ми домовилися, там була дискусія про те, що може працювати майже на той час. Ще не знали, що таке пропаганди. Як працює російська пропаганда? Ну бачили, що тут теліку показують іншу реальність. Але ж ну як воно працює, ми не знали.

Алік

Все, що ви не хотіли бути пропагандою.

Іван

В це скоріше протидії пропаганді ідея взагалі вавилону і документаліст, який в валлонській в тому, що ми не працюємо з інформацією. Інформація це дуже така. Штука пластичного її можна скріплювати і можна інтерпретувати по різному. Можна її поки в давати їй частково, і це буде по іншому звучати. Таке, ну правда, вона не завжди, правда це постправду скоріше скоріше за все, ми не працюємо з інформацією. Ми працюємо з емоційним в емоційним матеріалом. Ми працюємо з емоціями в тим, наскільки щирі люди люди в кадрі. Оце оце цікаво на цьому цікаво фокусуватися і воно завжди завжди працює і працює добре насправді.

Алік

А концепція, що правило про те, що все анонімно, ну що все, що вони підписують, хто зняв хто автор.

Іван

В зараз це трошки по іншому працює ну короткометражні роботи ми своїх не підписуємо. Так досі в той час, коли це ми придумали в. До речі, дуже презирливо подумали про те, що в було б негарно самостверджуватись на творчість, стверджуватись на на подіях, які відбуваються, тому що події дуже яскраві ну і тут соблазн стати стати героєм, який показав все, це показав там чи зняв якийсь класний фільм. Про це далі вона, ну, дуже дуже щиро і не.

Алік

Етичних міркувань мене просто величезне десь фінанс між. Максимум косою просто величезним фільмом де ти режисерства ім'я і тут волонтер надцять де взагалі ти знімаєш і твого ім'я не має. Це якось дуже дуже цікаво.

Іван

Як я не знаю як насправді не фанат виплачувати своїм як.

Алік

Я розумію, що ти скромна людина, ну але все ж таки ну там високобюджетний фільм, який розуміє, хотів його зняти, не, не задля свого ім'я чи чимось.

Іван

Ще.

Алік

Так.

Іван

Абсолютно ні ну я це насправді така річ, про яку навіть не думав досі.

Алік

До речі, в мене ще було питання, чи дивує, що цей фільм до зняли від того?

Іван

Ні. Мені прислали посилання в подивитися на екранну копію значні екранну копію в якусь там копійку просто робочу копію подивитися, що в результаті вийшло і в той момент мені не сподобався результат. От але ж його не дивився до кінця, і для мене це була чистка карму і карму перед держкіно ну, фільм вже є держкіно так чи так чи інакше його якимось чином

прийнуть, і я просто про мене не будуть більше більше там згадувати. Це з цього моменту, коли вийшов цей фільм, я можу працювати, продовжувати працювати в держкіно з державою.

Алік
Але зараз.

Іван
Вже зараз, да зараз інша історія.

Алік
Взагалі співпрацював з держкіно після того хоч раз.

Іван
Ні просто не судилося, ну тому. Час іде.

Алік
Ну скільки робіт зняв за час солону?

Іван
Не пам'ятаю чесно я можу сказати що я зняв 10 квитків за 3 роки в повномасштабної його зняв. 10 короткометражних робіт і одну повнометражну і зараз знімають ще одну повнометражну.

Алік
І це все в рамках вавилон 13, так?

Іван
Ми працюємо в нас є 2 форми. Ну виявлено 13 це не дуже студія. Я розумію, знаю, що цей об'єкт, як казав, тобі дав це творче казав взагалі, звідки ця назва взялася? Це творче об'єднання, тобто в структура дуже проста в нас є. Тільки адміністративних 3 людини, які там,римують якісь якісь гроші з нашого бюджету все все інше. Це абсолютно з окремі окремі знімальні групи в творчі люди і так далі в нас є спільний офіс. Які вносяться вносяться гроші від проєктів, які щось щось заробляють і,римують чи грантові гроші. В тримаємо цей офісний ярвалу в нас є 2 машини, гроші, на яких нам для нас зібрали американські колеги. Документалісти. У нас є техніка, яка купувалася по різдві під різні проєкти під різні бюджети, і ми її користуємося і знімаємо. В нас є там, де 3 монтажних вантажних станцій машини, на яких можна монтувати і, власне все. В нас є 2 форми юридичних нас є тов, який може працювати з. З якимись комерційними речами і може, може працювати з бюджетами, їх витратити їх в го, яке може працювати з фондovими без. Як це кажуть, без доходними грошима. От ну, тобто ось всі наші інструменти, які ми користуємося. А так це творче об'єднання ми в дуже дружимо ми збираємося там час від часу святкувати. Які свята ми постійно в дискусії між собою обговорюємо всі всі всі речі не дуже ліземо одне одному в. Інше питання, тому що в кожного своє свої авторські заморочки і кожний робить своє кіно. Ну, але ж процес іде.

Алік
Але більшість робіт за цей час ти зняв як частина об'єднання.

Іван
Так. Ну і насправді планую планую в подальшому, тому що я вважаю, що. Буремні часи. Ну індивідуально складно буде і мені і моїм друзям колегам звичину бути поодиноким. Презент

речі.

Алік

Ти. Вважаєш себе документалістом, так що, ну мені цікаво, коли ти почав вважати себе документалістом? Під час майдану вело ночі?

Іван

Раніше і раніше документальні фільми я люблю документальне кіно. Ну і насправді мені складно сказати, що мені професія документаліст. Я люблю ігрове кіно. Так те так.

Алік

Само ні це про ідентичність не професія чи.

Іван

Взагалі в така думка про те, що кордон між кордоном між жанрами і в мистецтві так само як меж між образотворчим мистецтвом кіно, вони настільки жорсткі, як це прийнято.

Алік

Ну.

Іван

Мені здається, що? Все значно при значно прозоріше.

Алік

Так. Ну взагалі революція гідності і, початок війни як тебе змінили як митця? Я не знаю.

Іван

Початок війни в мене змінив радикально ну революція гідності взагалі складно складно сказати, тому що. Ми знімали і в щось почати завжди постійно на майдані почесний насправді робота робота з вавилоном. Це було не дуже, не дуже творче ну складно сказати. Було звісно, творчі роботи, але там трошки інший були цілі. Це скоріше була якась ну місія і частина частина процесу, який відбувався на майдані. Тобто хтось працював там з документами, хтось хтось став сотнями цими самооборони, хтось знімав фільми, тобто це були частини частину процесу, а. Повномасштабне вторгнення мене особисто змінило повністю.

Алік

Напевно, масштабна війна 14 року маю на увазі ну в цей період.

Іван

На увазі не маю на увазі, ти ж спитав взагалі працю своє лоно і під час війни. До повномасштабної дуже мало знімав. З ілоном я ну я для нашого там їж каналу в цілому і для вело я майже нічого.

Алік

Не,.

Іван

Ось цей період період ато я начал почав активно працювати саме з 22 лютого. Ну. От цей період мене змінив повністю, тому що в тому, що в до речі тут взагалі. На початку повномасштабного вторгнення дуже складно було знайти мотивацію. Для чого знімати, що саме знімати, як знімати які історії розповідати?

Алік

В тебе було відчуття, що все саме нується.

Іван

Навколо ні здається, що у всіх були такі відчуття. Мене єдине бажання було в мобілізуватися війська і воювати на той момент ну 1 там масштабного. І, тут тут треба було дуже добре подумати взагалі. Що робити далі? І я придумав для себе насправді, мотивуючи такий серйозний мотив. Ми маємо справу з новою реальністю, про яку ми нічого не знаємо. Ну, той світ, в якому ми живемо спочатку повномасштабного вторгнення, цей світ, про який ми нічого не знаємо. Він радикально відрізняється від того, що було до цього. Да, в нас абсолютно в інші українців абсолютно інші. Зараз пріоритети абсолютно інші якісь джерела внутрішньої мотивації абсолютно по іншому працює суспільство абсолютно по іншому мислимо і оце цікаво це світ, про який нічого не знаю. Ну це цікаво вивчати це? Про це цікаво розповідати, то цікаво знаходити якісь речі, в які можуть можуть бути там джерелом радості, скажімо, чи джерелом оптимізму чи навпаки? Тут цікаво шукати образ цього цього нового світу? І фільм це як який припинили маленьких людей, де там дуже багато було якогось ментального процесу Яна літичного. Насправді там цей фільм це така трошки медитація. Це теж не те, що відбувається, і це цікаво насправді, міху в якійсь там ходить внутрішніх думок, повномасштабне вторгнення змінили повністю і. Треба сказати, що я зараз активно знімаю. Мені дуже подобається і мене просто ну як хвилю несе несе несе в процесі там. Зробив за 3 роки ну так в своїх професійних речах внутрішніх ну крок, який, напевно, напевно в нормальному режимі зробив би 10 років, скажімо.

Алік

Такий був.

Іван

Так так мене це дуже важливо.

Алік

А ти сказав про це ще досліджувати цей новий світ, що ще треба було найціннішим і найцікавішим до повномасштабного вторгнення.

Іван

Ну. В такому в життєвому сенсі.

Алік

Життєвому професійному.

Іван

В професійному той час до повномасштабного займався здебільшого своєю резиденцією. От там були абсолютно інші інші мотиви цілі і абсолютно інше життя. Воно також було б трошки пов'язані з кіно, але більше більше в в розрізі. Образотворчого мистецтва.

Алік

До цього повернемось розкажи, як як тебе виникла ідея зробити резиденцію, як це сталося?

Іван

В ідея була в тому, що я сказав на початку про те, що в нас у нас була дуже дуже така любляча і плотна компанія друзів, з якими ми подружилися ще в художній школі насправді не розставалися, майже досі ми завжди майже все життя були були разом. І так сталося, що

десь. 10 в 10 роками майже майже не зустрічалися. Ми час від часу займалися по телефону, жили всі в Києві, кожний займався чимось своїм зустрічалися тільки на дні народження спільного, і цього було дуже. Ну мені було дуже цього дуже мало. Тим більше, що я тут якраз в той час зробив багато реклами, і мені хотілося бути в бути своїми друзями, поспілкуватися, поговорити, а всіх купа роботи всі значить, ну діти сім'ї робота на дні народження, всі зустрічаються, але жити в емоцій настільки багато що. Не можемо наговоритися і ну не вистачало цього спілкування я вирішивши. Я побудую, побудую я владнаю. Зручний і затишний будинок. Великі, якому можна буде збирати своїх друзів, причому далеко від Києва дуже важливий фактор.

Алік
Централізація.

Іван
Так далеко від Києва. Спочатку це було в не дуже думав про децентралізацію. Якісь взагалі то я розкажу, це послідовно. Спочатку це все було заточено з виключно на друзів. Далекі від Києва, щоб не було соблазн бути одною ногою тут 2 ногою там. От місце, де можна збиратися, скажімо, якщо ти вже приїхав, то ти маєш там бути декілька днів, а це час, який можна присвятити друзям дітям, подивитися одне на одного і так далі. Ну, з цього починалося, жують я таке обладнання. Цей будинок купив великий будинок в Чернігівській області. Мені дуже дуже подобається саме Чернігівської області. Пейзаж, що атмосфера це Поліська, і люди, які там живуть, вони такі закриті, але дуже цікаві з подвійним дном. І я знаю, що там напіврозвалена в колгоспну колишню колгоспну контору її викупив, зробив там ремонт і він їм дуже великий, оскільки близько 300 квадратних метрів одноповерхової. От в нагрузку до цього, в купивши колишній зерновий склад. Кому рух велику і зрубу зроблено також також супер велику я купив просто як будівельні матеріали, але ж там далі далі вона зіграла свою роль. І в це спрацювало. Друзі стали стали приїжджати, ми стали проводити час наші друзі, діти здружилися між собою. Вони стали справді так, це саме, як ми були в дитинстві друзями так само і вони стали в друзями з дитинства.

Алік
Була дача на початку, така.

Іван
Типу того, так вот. Але ж всі художники, письменники, музиканти і так далі кіношників сидіти просто просто тусити всім було лінки. Ну само собою друзі почали малювати щось писати, грати музику і так далі. Якимось це переросло в якийсь таке життя потім. Оскільки багатьом. В людям. Стали цікаво і їм захотілося також також побувати і також там зіграти концерт. Скажімо, це зробити виставку, тому що оця, каморра і зрубна. Я її перетворив на концертний, на концертно виставочний. В приміщенні виставкової вона для цього була ідеальною такою оригінальною простором, в якому можна щось робити, стали приїжджати, приїжджати не настільки близькі друзі, там щось робити не стали так далі і так далі, і з часом просто здачі. Так цікаво, що насправді ось ця дружба нашої тосочка вона в якийсь момент розвалилася. Там друзі між собою пересварилися з якихось сімейних причин. В результаті само собою десь до початку повномасштабного це перетворилося в арт резиденцію з програмною діяльністю. Несподівано для мене насправді. І 22 рік там було вже план, просто розрахований. Там були і 2 міжнародних пленерів для художників, купа, концертів і всі резиденція для мав приїхати приїхати біль тобі докс фестиваль про проводити, значить мене документалістки симпозіум з розміщенням я хотів в під кінець року не закриття з 20 сезону 22 року влаштувати. Там маленький кінофестиваль 1, а потім його повторювати з такого самодіяльного сейфа кіно, яку ну це окрема тема. Там це цікаво, взагалі були дуже великі плани. На жаль, не судилося.

Алік

Тобто якраз під ближче до 22 року, воно все вже набрали.

Іван

Якихось великих освітня програма велике.

Алік

Про це цікаво насправді про ще одну ідентичність, як викладача тьютора, розкажи, будь ласка і про кама і про. І прошу резиденції.

Іван

В мене запросили це ну,, ти маєш розуміти, що я тобі розказував штуку. Ну це ж ти ти ж бачиш, що ці речі, які одне в одне перетікає як з одного якоесь формується? Мене запросили викладати, коли я знімав, знімав активну рекламу. В той час у ками була в цей як це називається позиціонування. Ідея в тому, щоб якісь передові люди в індустрії мають, розповів в. Вчити. Чомусь чомусь студентів? Щодо вчитель насправді в мене ілюзій ніяких не було, тому що в мене було в камінь 10 занять тільки ну, як і в більшості тьюторів камі за 10 занять чомусь навчити це смішно професія режисера. Вона настільки ж складна, як професія архітектора, скажімо. Ну як можна з 10 навчань чомусь навчити? Тим більше ну є професійний якісь там ремісницький ряд речей, яких то там треба навчитися вчитися, думати так думати, так вчитися, володіти такими техніками, якими є ще й такий момент, що взагаліто це творча професія. Тут все індивідуально, тобто тут треба відкрити свої якісь творчий потенціал. Ну, коротше, це небагато років навчання і.

Алік

Я не розумію, чому ти погодився?

Іван

Мені цікаво було мені цікаво було працювати, працювати студентами, цікаво було?

Алік

Це 1 досвід.

Іван

Спробувати спробувати зробити, зробити. Таку якусь програму на свої 10 лекцій так, щоб студенти хоча б щось винесли, окрім там спілкування з героями індустрії причетності до дфс. Насправді причетності до чогось.

Алік

Це, в якому році ти почав все ж, якщо ще рекламу займався це 12 чи ні?

Іван

Я рекламою час від часу займався вже після її після після 14 також. Я не пам'ятаю, мені здається, це 15 рік.

Алік

І то я навчався у 21. Ну до 22 року правильно 6 років.

Іван

13, мені здається в курсів курсів.

Алік

Точно зробить 13 курсів.

Іван

Щось таке то мені цікаво було там така вийшла хаотичне в хаотична програма, в яку я якось намагався балансувати. Ну мені реально це було цікаво, я спочатку там намагався грузити студентів всім, що я знаю. Водночас вони нічого не розуміли. Потім я вирішив, що треба навпаки зробити мінімалістичну програму, щоби в них щось доходило. Воно було занадто мінімалістичним було нецікаво, потім щось іще не в результаті. Коли я перестав викладати в камінь, мені набридло я сказав, що я вибачте більше не буду цим займатися. Ні масштабності ні це просто мені їздити в жовтні в Київ для того, щоб прочитати лекцію для студентів. Коли мені дуже цікаво, тим більше там є такий момент в камі, оскільки це така в принципі може жорсткі, жорсткі учбовий заклад, а він за гроші. І тут треба ці гроші мати і мати амбіції ще з молодого віку займатися такими речами комерційними, як реклама чи там якісь інший шоу бізнес. Ну коротше, там специфічний набір студентів. Студенти. Один курс. Цікавий із ними дійсно цікаво і ці люди якісь продвинуті і зацікавили, а, наступний курс чомусь, як маятник працює, через один, а наступні курси це люди, яким нічого не цікаво. Вони заплатили свої гроші вважають, що за ці гроші їх мають розважати і не напружати. От і мене це почало дратувати. Я сказав, що мені друзі. Я зараз мені складно, я не хочу, але цей в цей курс в мене в мене залишився його і ще допрацював і вирішив, що чому не продовжувати цікаво, як як, можна було б запрошувати студентів до себе в жж їх розміщувати і прокачувати 10 днів. Інтенсивно, просто кожного дня показувати фільми, робити практичні заняття, робити в теоретичні заняття. Просто там 10 днів присвятити одному курсові. Подивитися, що з цього вийде? І вони будуть успішно, вийшли насправді.

Алік

Та ще одне питання перед перед цим режисерським кампусом, чи ти, принаймні за період ками до помічав якісь тенденції. Це ж також, коли народжується і розвивається це наше українське кіно, і розумію, що там не маю не більшість не було кіношникам, але, тим не менш не помічав ну. Тенденції, я не знаю.

Іван

У людей, що змінювалося спочатку ками до кінця кави можна так п. В. Під кінець ками став під кінець моєї там діяльності в моєї участі. Під кінець кави стали дуже. Як це кажуть. Меркантильна. Студенти чітко розуміли, з чим вони приходять і в вони приходять для того, щоб вийти звідти і вже опинитися, опинитися в індустрії індустрії. От на початку на початку цього не було. На початку виходили люди, які яким просто було цікаво щось, і вони в просто на очах у багатті багато з них вибрали якісь речі, які яких справді цікавлять останні курси. Вони були такі трошки трошки зашорені, тобто люди, які чітко прийшли за чимось нічого нічого. Окрім цього вони не не. Не помічають.

Алік

Коли це був останній курс?

Іван

Не пам'ятаю, мені здається, це був. Чи. 20, річ. 19 ст. Чи може спершу.

Алік

Більше 21, ну я це літо осінь 21. Це був останній. А її режисерські кампус. Розкажи.

Іван

Дуже успішний, успішно тебе насправді дуже успішна ідея прекрасно спрацювала,.

Алік

Як вони приходили люди, мені цікаво, хто як процес?

Іван

Да. Серафима пошта і тільки я навіть не платив там, яких якихось грошей для того, щоб просувати ці пости просто викидати. Набиралися ці курси і були 3. От за за одне літо були 3 д. 1 2, 3 курс вже під осінь під осінь вже на початку навчального року приїхали з тої студент.

Алік

Це 21 рік це один рік було чи ні чи декілька один.

Іван

Рік я планував зробити там наступна 22 рік. Там, окрім окрім режисерські кампусів, який вирішив зробити 22 році році, 2 там ще було декілька освітніх речей. Там ірою. Приховую такої нашою. Знаю, що я свого часу артдиректор, вона зараз директорка. Культурного простору на лівому березі краків краків. До цього вони були б директоркою культурному просторі майстер клас. Взагалі вона така прекрасна й в поетка дружина 2 режисера олега чорну,. І значить, зірою п'ехою, оскільки вони вони лінгвістичний перш 1 освіта і взагалі вона пише вірші. Вона дуже прискіплива щодо там цих мови української ми хотіли зробити курси для тих, хто хоче переходити з російської на українську. Також 10 днів прокачки такої того, щоб допомогти людині подолати мовний бар'єр користуються допомогти не соромитись поганою українською і так далі переходити на цю штуку.

Алік

Перейшов на українську.

Іван

Сім'ю ну ти ж бачиш воно незмінне що коряво але.

Алік

Вона краще, ніж в мене, я думаю. А я яка в тебе методика викладання? Мені просто цікаво тому що, в тебе був досвід навчання вже ми поговорили і про карпенка. Єдине мене заборонили академії мистецтв, нідерландах. І цікаво, 4 звідти щось умовно дотягнув до свого нічому?

Іван

Там це було не дуже викладання, це майстерні, там дуже класно, дуже класна штука ну. Більшості навчальних закладів, якщо в тебе є запит, то ти сам приходиш до викладача із його розбираєш, тут трошки інше. Тут в нас винесуть навчання відбувається за програмою. Ну тобто є умовно програма західний стиль. Це є умовна програма, що в тебе є там якісь гайдлайни. Тобто в тебе є певна кількість робіт в тебе є лекції, які може ходити, а для того, щоб зробити цю роботу, треба в принципі докладати в власні власної волі вже і розбиратися в цьому самостійні, ну, яка в мене методика навчання і, намагався також балансувати між між. Теорію практикою давати менше теорії більше, тим більше викладати теорію в в. Образному ключі наскільки практично типу тому що слова люди не дуже розуміють, люди більше розуміють якісь образи і як як із чогось виходить щось, тобто в процесі. Намагався на цьому якось це будувати. Ну і насправді, ці кампуси. Вони показали, що воно працює.

Алік

Ти відчував себе майстром.

Іван

Та ні мені не хотілося відчувати себе майстром, мені хотілося відчувати себе одним з групою разом зі студентами. Мені якраз цей статус майстра чи якогось там чувака, який відірваний від дійсності, абсолютно не влаштовує.

Алік

Я. Як проходив день в режисерському кампусі?

Іван

Ринок сніданок,.

Алік

Всі жили разом.

Іван

В дні разом. В результаті в мене були 3 будівельні і стали 4. До речі це велика буде будівлі резиденції це 1 будинок, який ми.

Алік

Перебудувалися на одній території майже.

Іван

2 це комора в море там ти концерти, концерти, кінопокази там же відбувалися. Там поставив екран нормальний, такий справжній, який відбуває просто там. Це простирadlo висить справжній кран всіх проектах. Там була звукова системи, там відбулася виставка і так далі. Тобто це такий публічний простір я купив і ще будиночок напроти через дорогу по діагоналі значить, від великого будинку там був пустий будинок, просто сільська хата я її початкового купила як майстерні для художників, щоб там можна було б, оскільки в великому будинку завжди завжди галузь, там бігають діти і там багато людей, то для того, щоб можна було мати кількість тих місць. Переміститися в кулькових хату і там працювати біля цього в цієї хати був коровник, роздає коровник хата залишилося як просто, як жила хата як майстерні для художників, а коровник я перебував хостел і там, до речі, збирався відкрити ресторани, чи, я перебував хостел 10 на 10 ліжок, він був смішний, там просто він був перегороджений в очеретяною такими стін очками. Ну так як це науками. Зручний там досить досить багато, простору там була в куликові хаті і окремо кухня там, де готували для студентів. Тобто студенти жили в здебільшого там кулькові хаті в хостелі називалися чоловічий, тому що до того він був керівником, потім я туди студентів чоловіків переселив тому, що дівчата жили в себе в хаті, тобто там чоловічий. Британські умови нічим не жартує готель кози, там дуже, дуже все, все, все все.

Алік

Все живуть разом.

Іван

Всі ж витратити.

Алік

Ну.

Іван

Да, це в цьому в принципі.

Алік
Об'єднати.

Іван
Так світ людей. Дякую там з побутовими, рівними, абсолютно абсолютно умовами.

Алік
Це люди різного віку, правильно, да?

Іван
Різне там. Від 16 років до. Найстаршому було 66. І абсолютно різного досвіду, тому що тому, що приїжджали і в кіношники, які їм просто там виникла потреба щось про качатися переформовуються люди, які взагалі нічого про це не знають. І це цікаво таким же, коли ти ну якісь базові речі починаєш розбирати і переосмислювати. І в групі дуже.

Алік
Як проходив день?

Іван
В режим такий зранку в. Зв'язок тільки загальний стіл великий загальний стіл. Коли були влітку, виставляли стіл під виноград на вулицю, якщо не було дощу. Або в будинку сідали снідали, а потім йшли, займалися в теоретичною частиною, тобто там справді були 2 години лекції, такі, в якій читав. Потім після лекції в годинку, мені здається, вечеряли всі, поки готувався обід їжею займалася моя сусідка із місцевою місцевого жіночка, прекрасна маша, яка дуже, дуже добре готує цю польську кухню. Потім, після обіду ми йшли. Дивилися. Дивилися кіно в комору.

Алік
Ви дивились по одному фільму на день, правильно?

Іван
Не більше, тому що більше вже.

Алік
Забгато підбірку фільмів.

Іван
Ну і різні були насправді лише в там різні квіткові від групи до групи, але таку базову пам'ятаю дуже добре дивилися кіно, потім його розбирали цей фільм і якраз фредо вечері доходили часу це 1 половин кампусу, тобто в кампус 10 днів 1 5 днів в такому режимі в останні 5 днів це були практичні роботи. У нас були зранку лекції, потім потім замість кіно, ми пішли в комору і в коморі в коморі зі. Там були значить так, що практичне завдання це по тому, що ми в цьому разі брали, я давав тему. Студенти писали, писали сценарій на одну сцену не одну сцену митці сценарії розбирали, а потім ми цей сценарій ставили. Я вчив як працювати з акторами, як працювати з мізерною, як працювати з камерою. Це просто одну камеру. Цинку, виходили дуже прикольні і десь в кінці кінців цих десятиденного в періоду були готові і вже зняті ці сценки в кожного свої студентів, кожний в змі міг би і пограти, і познімати. Давити і так далі. Ну і що ви висить вистачало часу в 2 половину і ще що ввечері перед сном також довелось фільм ну це обов'язково кожний день щось дивитися. Хоча б трошки говорити про те про те про те що ж ми таки побачили, ну треба ж виявилось, що взагалі то мало хто вміє дивитися кіно.

Алік

А що значить вміти дивитися кіно?

Іван

Ви розумієте, чому чому? Чому тобі подобається цей фільм розбиратися в тому в тому, що там відбувається дослідницею в цій історії бачити, про що цей фільм не свої якісь речі проєкції на цей фільм хочете про що? Що тобі самих саме хотів сказати режисер? Ну важливе знання.

Алік

Пару прикладів, що ви дивилися там.

Іван

Ми дивилися один з моїх улюблених фільмів голландський фільм. В. Режисера. А починали до речі, ми ми завжди в кінопрограму починали з одного і того ж все самому фільму ми дивилися реставровану. Олегом чорним і довженко центром. Фільм кауфмана навесні це обов'язково цього ми починали чорно біле кіно в хронікальний Київ 20 років це все. Самий початок бо. Із обов'язково, тому що ми дивилися, дивилися летючий корабель. Йосиф теліга я дуже люблю цей фільм, і мені подобається, як студенти його розбираються вже по іншому. Він насправді дуже метафоричний, дуже такий, відірваний від реальності. Але ж його дуже просто розбирати, тому що стелі в нього така чиста дуже чисто кіномови і там все абсолютно із обов'язково ми дивилися театральну виставу, екранізацію театральної вистави, такої режисерки аріан пушкіної. Театру театру селі перовський під назвою вартові на з на переправі. Ну це також обов'язково історія була китайське пс. В французькій інтерпретації і ще багато багато всього оці 3 фільми, які завжди був завжди на кампусі, були обов'язковими. Непопулярні ну, тобто це не те кіно в принципі був також такий, що вони в я їм показував фільми, які не можна, не можна просто ну знайти і подивитися.

Алік

Ну.

Іван

Щось таке, чого вони точно не.

Алік

Бачили тільки навесні?

Іван

Дуже.

Алік

А так, щоб спитати про а д. Як фільми фільми, які ти скинув, які ви знімали, розумієте з друзями своїми художниками.

Іван

Це ж якраз у цей період період, який я типу в кіно не знімав.

Алік

Ну судячи по цим 3.

Іван

Фільмам 16 19 до 20 року. Це фільми, якими якими робили, власне для своєї компанії, просто

для того, щоб дітьми ну по 1 для дітей це дуже кльовий, тому що діти бачать, що можна так встати взяти камеру і зробити зробити фільм це просто і кльово. І для друзів також там такий просто спосіб проведення часу. Насправді вона дуже схоже на те, що в по всіх. По всіх параметрах дуже схоже на те, що ми робили ще там на. Наприкінці 80 років на 8 метрів. Це також ідеї, які з'являються не просто там ти принципово не придумані ідеї, а щось там з розмовою виникає там якийсь глупий жарт, воно чимось це чіпляє наступного дня ти береш камеру із друзями йдеш знімати да? Угу.

Алік

Ну багато таких фільмів.

Іван

Багато, чому вони себе саме такі, тому що насправді тут важливо було, важливо було. Це напевно, єдиний задача зробити їх саме жорсткі. Ну тому, що в чернігівщини, особливо оці ця частина полісся, вона ну насправді це дуже дуже бідний регіон. Це дуже, дуже все складно, і він маргінальний. Там багато хто п'є, зловживає там культури місцевої майже повністю винищено. От і кулінарна пісенна і навіть навіть мова. Єдине, що люди зберегли в цих місцях, вони зберегли, зберегли свій світ свою говірку. І зберегли і тому, що вони все робили, соромилися і розмовляли. Тобто між собою вони розмовляють цією говіркою. З'являється хтось сторонній, вони переходять або погано українського боку росіян російською. Говірка дуже цікава, вона замішана здебільшого на білоруській мові. От і там є частина таких абсолютно ні на що не схожих слів місцевих.

Алік

І які плани сказав, що в тебе є плани на це все фільми.

Іван

Ці фільми я ще не знаю повністю, але ж ну це не реалізований матеріал. Там дуже багато сильних образів, які можуть можуть в чомусь працювати. Ну там справді сильні образи пам'ятаю, що там такі речі? Думаю, що це таке було знищено чогось вони можуть працювати.

Алік

Ну серед капіта річний капітан це не всі вони всі класні. Хороші, ну власне це не все що ти хочеш там якусь робити показ цих фільмів десь як підбірка.

Іван

Там мені треба їх в єдине, щоб демонтувати перед зібрати, тому що воно зробилося все дуже швидко і так далі. Але ж ну може бути цілком. Там декілька недороблених просто вигляді ми зібрали матеріалу, але крутих історій ну,, в яких щось можна можна класти, зробити. Я зроблю обов'язково.

Алік

Насправді дуже сильно з урахуванням того, що зараз ну резиденції по суті немає через війну, то це в принципі ну спогади дуже важливо. Та я так розумію, що ти погано ставишся до нашої мистецької освіти в Україні, тому ти пішов пішов. Дякую, пояснюють, чому вони в такому стані.

Іван

Поставок. Постсовок. Вона взагалі наша освіта і, до речі, не тільки кіношного світу і художня.

Алік
Освіта, будь яка мистецька освіта, так?

Іван
Музична освіта. В такому самому стані. Дуже, дуже заскорузле, дуже цікава, дуже скаргу, дуже, дуже, дуже. Скажімо, так, негарно, на жаль. Це постсовкова історію. Шкільна освіта, до речі, та ж така сам ну мене діти зараз слухають, а?

Алік
То я вже школу закінчив пару років тому, я не знаю, в мене значить все, що я вже так давно від цього. І що може зараз вже стала краще. Ну вживання всіх часних школи я не знаю, це знову ж таки.

Іван
Те, що завдяки тому, що заради бронювання пішли вчити люди, які вчилися в педагогічних вузах, пішли викладати ну,, наприклад, наш директор кінофестивалю сині бані і в один з програмних директорів кінофестивалю молодість бодя жук зараз викладає в школі англійську мову. Просто як вчити?

Алік
Цікавий факт.

Іван
Дітям пощастило. Я вважаю, тому сиджу прекрасний. Модулі. Поміркований з цікавим мисленням. І взагалі знає досконало італійську мову може викладати добре, тобто дітям справді пощастило. Мене зараз донька з доньки такий самий вчитель математики, хлопець і не пам'ятаю, яким мені здається, він не втішні, коли він зрадив того, щоб,римати бронювання, пішов викладати школи.

Алік
Ти думаєш якось продовжити свою кар'єру вчителя наставника? Не знаю.

Іван
Я думаю що дня. Думаю лише, але не зараз. Ну зараз поки що, ну їдь ти бачиш якомусь такому замороженому стані.

Алік
Ти хотів це тільки там продовжувати.

Іван
Я би хотів відновлювати не обов'язково, тільки там я б хотів відновлювати, і якось ну ж були були такі душевні партнери по арт резиденції, скажімо там. Голосно.

Алік
О повітряна тривога проведіть.

Іван
Найближче.

Алік
Укриття. Ніжка була весела. Проза балістики з курської області.

Іван
Пройдіть найближче укриття.

Алік
А.

Іван
В є в нас прекрасні партнери, наші друзі. Такий арт пленер бірючий. От вони. Здебільшого орієнтовані, де займаються сучасним мистецтвом, українськими міжнародним. От ми з ним дружить дуже дружимо і, я зараз. Угу. З ними в з геною кузовом. Спілкуємося, спілкуємося і думаємо, як як відроджувати жорстку резиденцію, тому що енергія ця є, вона кудись має діватися. Компанія людей є цікавий зацікавлених. Як майданчик, ну і насправді жорж скаже резиденція. Це ж не просто так знаєш, як якась розвага і там щось іще не. В результаті в видань цілувалися місія. От те, що ти казав назвою культурна децентралізація в я. Чесно вірив в те, що ми цим займаємося, і ми в приносимо користь. І насправді в резиденцію була деякий час в цьому такому занедбаному абсолютно покинутому регіоні оригінальному. Вона була таким магнітом, культурним магнітом. Вона працювала місцевому. Було цікаво, я бачив, як трансформується місцеві місцеві якісь світогляд. Я вже бачив ще декілька місцевих людей, талановитих молодих. Просто під впливом цієї резиденції почали влаштовувати там якісь концерти, робити виставки. Воно все звісно. На такому. Дитячому дитячому стані? Але ж це все вплив і це дуже круто. Про це місце дізналися в місцеві. Там було дуже зворушливо, коли приїхали, приїхали до нас наші друзі закарпаття. Театральна трупа таке невеличке із 2 людей і влаштували в 1 виставу і місцеві вперше в житті побували в театрі, тобто вони вперше в житті побачили, що таке театральна вистава. Прийшли значить не в виставу. Люди одягалися гарно. Наші сусіди приходили на наших. Заходи. Це дуже важливо.

Алік
Це дуже важливо це вау насправді. Ну дуже шкода, але але ти віриш і незважаючи на 10 кілометрів від.

Іван
Я вірю, що зможемо відновитися. Ну якось якимось чином, звісно, там ну якось треба вже зовсім по іншому це робити, ніж раніше, тому що там вже просто за 33 роки будинок за пісню треба робити капітальний ремонт за 3 роки будинок постарів, навіть років на 20 без людей.

Алік
Так що дава повертатись до того, що зараз я вже спитав би мені просто цікаво про. Як закінчили закінчення якоїсь історії з держкіно? Я просто знаю, що коли був цей скандал на фестивалі молодість в 20 му році, саме ти 1 крикнув зі сцени правильно?

Іван
Ні ну крикнув на сцену, ні ми не інша функція була я. Якщо ти пам'ятаєш, крики вісь, коли гнали.

Алік
Кудерчук не було так що я просто.

Іван
Знала і сини не закриття молодості.

Алік
Там.

Іван

А не відкриття, я виступив на відкриття. Про це я нічого не кричав, там інша була історія. Да ми зустрілися на кінофестивалі молодість значить. Все прекрасно значить, відкриваються молодість, кракові, прекрасні друзі, люди, люди, яких я поважаю якесь ну. Колегії прекрасна тосочка зібралася компанія із 2 художників, постановників, друзів та прекрасний кінознавець. Старший за мене старшого віку. Совка 1 1 молодості. Ну, якщо ти пам'ятаєш, алік шпилюк і ще декілька людей, які були 1 значить ви тут 1 командою молодості це, той генерації людина значить прекрасний знавець лише пошкодить. Це велика людина, абсолютно, він свого часу називався першинг це таке. Тусовочне поганяло у нього було значить це льошик першко хтось іще не кричи. Кричи зібралася компанія. Ми були там, доки доки не стали на сцену виходити власне держкіно, ми звідти пішли, вийшли на русанівську набережну і вирішили піти в ресторан. Випити горілки значить ми вибрали ресторан під назвою щастя сіли там за стіл почали пити горілку, і так воно якось швидко в нас почала питися ця горілка сама собою, тому що давно одне одного не бачили. Були дуже раді збуджені. Тут я бачу щось. Декілька столиків сидить знайомий якийсь обличчя. Я придивляюся, я кажу, хлопці. Дивіться це ж колюбаєв і всі т на нього він дивиться, у нас ми всі так, колюбаєв і почав на нього тикати пальцями. Я поведився дуже погано, тому, щоб я вирішив менше держкіно треба публічно троліти. Ну не можна в ну бути до них толерантним і вдавати ніби нічого не відбувається. Тому що відбувається дуже погані речі і всі про це пошепки розмовляють, ну і все, а потім ми зустрілися. В землю були мої литовські продюсери ага і ми вийшли покурити на вулицю і поруч стояли, говорили по телефону кудерчук безпосередньо. Я демонстративно почав казати литовський продюсер, ці люди, що ти знаєш, хто це стоїть? Такий показуючи пальцем це наша голова держкіно дуже, дуже голосно. Вона з'явилася не звідки ніхто про неї не знає. З кіношного досвіду вона була директоркою кінотеатру в запоріжжі ну, тобто весь цей резюме я розказав. А вона страшенно розлютилася і в подала на мене в. Вот. Про це дізналися якимось чином. Наша журналістка прекрасна, скандальна олена лена, який цін і запустили про те, що в невідомий герой значить, які вона? Кудерчук подала в поліцію заяву про те, що їй погрожували, погрожували її життю і фізичною розправою. Моя репліка була про те, що на місці кудерчук я би не осмілювся так виходити на вулицю, тому що в будь який момент можуть набути рожу. От. І мене розшукували поліція чи ні на це оприлюднила?

Алік
Сказала, твоє ім'я ні.

Іван

Вона сказала, що це невідомий герой, я. Відповідь на її пост запустив фоточку, що це є, ну і власне, понеслося всі страшили, всі дуже сміялися. Ну, тобто справді сміялися, тому що це смішна подія якось чи на це в смішно викрутили, і сміялися, сміялися, але ж цей сміх і обговорення б привело до того, що навіть на закритті її просто освистали прогнали сцену. Це виросло за тиждень фестивалю в переросло в такий нормальний нормальний скандал публічний, причому масово вже я вважаю, що. Я великий молодець, він кинув 1 камінь.

Алік
Спитав що ти що ти був 1 тут. Мене дуже вразило, коли через рік на наступні молодості ось цієї знову запросили це кіно не кондрачука і замість в о. Як ти до цього ставишся?

Іван

Пояснюєш собі радість в держкіно тримається бюджет кінофестивалю, молодість. От ну як я

ставлюся з дуже дуже поважаю андрія халпахчі лавці, Андрій халпахчі в нього є прекрасна ідея, яка на сьогодні вже не працює. Ідея в тому, що.

Алік
Ці пам'ять все.

Іван
Ні молодість в вижив. І прожили 3 настільки важкі часи, як 90 роки і все це. Завдяки державі. І щоб будь якому разі держава треба, треба триматися і будьте будь то янукович, ющенко, кравчук чи там кучма? У будь якому разі молодості не може бути в кінофестивалі молодість не може бути в якихось політичних преференцій і в якогось взагалі своєї власної думки щодо цього. Тому, що фестиваль головний пріоритет, фестиваль має жити. От це ну. Ну позиція андрія повчив я з нею не згоден, але ж я згоден з ним з цим в основному я його дуже поважаю, як кіномани. Його дуже поважаю, як людину яка.

Алік
Ну.

Іван
По суті, виховали в цілу генерацію українських кінематографістів серйозно заслугу, але оця ідея про те, що ми можемо там працювати, хоч це корупційною російською владою, хоч з януковичем, хоч з кучми. Мені мені здається, ну не здається.

Алік
Своєрідна аполітичні заради кіно.

Іван
Ну.

Алік
Зараз ти. Твоя Головна місія, це буде документалістика фіксувати все, що навколо нас правильно чи ні.

Іван
Скільки не скільки фіксувати? Я роблю ну зараз в мене це фільм, який я зараз роблю дуже, дуже.

Алік
Вже те, що зараз, умовно, на ці 1 3 роки.

Іван
Не фіксувати якось аналізувати, рефлексувати на те, що відбувається.

Алік
Чому ти не вибачте кіноклубі? Сказав про поему, що це радше хроніка, а не кіно.

Іван
Тому, що це радше вірші справді хроніка, мені мені ні це хроніка не може бути своєю свободою кіно. Ну.

Алік
Я б сказав, що якщо називати кіно ну фільм з.

Іван

Мені хотілося підняти трошки підняти ціну насправді в речам, які можна там побачити. Ну, вихід техніки з бахмута це серйозна штука, ну це унікальні кадри.

Алік

Хроніки може бути частиною фільму.

Іван

Може бути також хронікальні фільми. Це також творчі роботи так принципі.

Алік

Так. Хочу. Як на твою думку, чому ти по 1 орієнтувався на закордонного глядача і чому, як ви думку певну сприйняли в Україні?

Іван

В Україні цей фільм. Не прийняли всерйоз здебільшого ну, тобто. В. Мені ну складно сказати, в Україні не викликав якогось зацікавленості, скажімо так, ну тому що це наша реальність і таке саме, а, я робив його не наземну аудиторію, тому що він ми були в безвихідному становищі України України потребували на допомогу. На допомогу, причому, будь яку і не допомогу зброєю і моральну допомогу, тому що ну опинитися один на один з росією це дуже круто і на гуманітарну допомогу Україна потребувала допомогу, а в насправді мені дуже боляче було в спілкуючись із іноземними колегами в дізнаватися про те, що люди абсолютно по іншому бачать, бачить цю в дивлячись новини зовсім по іншому бачать події, ніж. Ніж те, що відбувається фокус в іншому місті. Мені хотілося з сунути фокус на живих людей. Ну власне те чи те, чим займаюсь, займаються вавилону, розповідає емоційні історії. Мені хотілося б усунути сунути фокус на на одну маленьку декілька декількох маленьких людей. Не те, що це не безвольні люди щось намагаються робити, попри великі страждання. Світ цих людей цінний. За нього варто боротися. Яким би він не був? Убогим чи бідним чи примітивним? Він він цінний, тому що це індивідуальний світ людей. Ну, власне, про це про цей фільм був в іноземній аудиторії дуже, дуже, дуже теплою. В його приймав насправді, чому я дуже радий?

Алік

Це дуже гуманістичне кіно. За що ну в мене був вау ефект ефект, коли його побачив. Ну, я не розумію, чому його, як ти кажеш, сприйняла несерйозно. Як в чому якесь документальне кіно сприймається серйозно? Я не кажу про 20 днів маріуполі це необов'язково, таке кіно, але ну взагалі, яке сприймається, як сказав серйозно якесь?

Іван

Несерйозне серйозну українську аудиторію. Не знаю, може як якийсь рішити по різному різні причини можуть бути, як я тут не можу в якихось серйозних висновків.

Алік

Угу.

Іван

Може там з часом він набере набере цінність? А може, і ні не знаю.

Алік

Ну який тебе документальний фільм вразив найбільше ну останніх років українська українських.

Іван

В мене дуже багато вразили фільмів, насправді. Ну за часів повномасштабного вторгнення. Насправді мене дуже. Вразив фільм під назвою рік тигра. Ти знаєш такий фільм рік 3 х га це дуже цікаво. Все це ти будеш здивований це фільм, який в студії, яка зробила цей фільм, це громадські громадське тб.

Алік

От громадське тебе.

Іван

Так, цей фільм я побачив, ну не фільм фрівей в мене є можливість дивитися фільми з фестивалів. Значить як експерти я передивляюся фільму і ставлю своєю якісь бали із них. Значить вже.

Алік

Деяких фестивалях.

Іван

Я не скажу, на яку фестиваль. Лично я працюю, не працюю. Це скоріше. Мені цікаво дивитися фільми і я маю доступ до фільм фрівей каналу цього фестивалю. Ну і окрім іншого, значить в повнометражний український фільм. Значить, я відкриваю посилання із 1 5 хвилин. Розумію, що це один взагалі з кращих документальних фільмів періоду війни. Ну, абсолютно ніхто про цей фільм не знає абсолютно ніякої роботи продюсерською там майже немає. Фільм. Ну і сам факт того, що зроблений зроблений громадським тб. Це вже значить, що це щось якесь телебачення не дуже цікава.

Алік

А він вийшов подивитись ну на громадському не знаєш.

Іван

Я знаю, що він був на молодості,. Також ніхто не оцінить оцінив.

Алік

Які молоді?

Іван

Кінофестиваль.

Алік

Разом з поемою.

Іван

Мені здається так. Це дуже, дуже класний. З бойлери ти чи ні.

Алік

Ні я вивчу питання, краще ще що про тебе трошки поговоримо і.

Іван

Покуримо.

Алік

Можем покурити. Думаю, в мене так багато. Ну давай покуримо да поставимо паузу. Ну.

Іван
Ну.

Алік
Я як тебе зараз взагалі стану кіно у нас в Україні.

Іван
Дуже подобається, дуже подобається це мені здається, найактивніший період взагалі українського кіно. І те, що зараз відбувається.

Алік
Прямо зараз,.

Іван
Прямо зараз, просто зараз. Ну мені здається, що зараз суперпродуктів не час, не дивлячись на всі негаразди ну взагалі. Коли відбувається якийсь зріст, розуміють, коли людина росте чи щось росте це дуже боляче ну і власне те, що в нас зараз відбувається. Це дуже боляче, але ж ти дивись, скільки продуктивний цей конфлікт з держкіно? Українські кіношники знаходять. Таку продукцію колаборації з європейцями починають намагатися зрозуміти одне одного, якщо до цього, ну був продуктивний період держкіно знаєш, але все одно це була консервація, тобто це був якийсь суп там процес вариться сам собі. Зараз українське кіно починає виходити на європейський рівень. Ну, я не маю на увазі там творчий рівень чи професійний рівень фільмів, але ж ну все ж таки все ж таки вливатися в контекст це дуже добре. Те що? Люде роблять різні фільми і вже зовсім різні з'являються нові імена. Скільки нових імен взагалі за 3 роки повномасштабного вторгнення з'явилися нові авторитети, починаючи з того самого чорнову з валютою. Просто журналісти, які працювали, зробили оскарі оскарівський фільм є про що подумати є, про що поговорити цей фільм? Можна аналізувати такі різні фільми, робляться абсолютно абсолютно все різне. Це дуже добре.

Алік
Я знаю, що зараз час документального кіно чи ігрового також.

Іван
Ігрового також мені здається. Ігровий також ну, якщо до минулого літа мені було складно взагалі уявити, як можна робити придумані історії, коли навколо настільки незвіданий новий світ? Ну, я все ж таки ця концепція того, щоб навколо світ, який ще не знаємо. От я справді в це вірю, що це треба вивчати і це про це треба думати аналізувати, просто дивитися на того. Але ж ну, цікаво, я минулого літа зробив для альманаху під назвою війна очима трохи тварин зробив короткометражку, і мені сподобалося. Мені сподобалося, мені мені сподобався. До речі, альманах в цілому.

Алік
Вона ігрова.

Іван
Так.

Алік
Повністю торпеда торпедо, а в мене значки питання стосовно цієї історії, а чому це 1 альманах в твоїй фільмографії? Якщо я не помиляюсь?

Іван
І так.

Алік
По чому так? По чому тебе не було там в деках арабеска хвн.

Іван
У такій рабській взагалі в мене з мене починалися. Якщо ти ти ти знаєш цю історію.

Алік
Не знаю чи історія.

Іван
В був період, який в якій в взагалі українські кіношники знімали? Здебільшого для російського ринку і ну, коли організовувалися великі студії типу фільм є і так далі. До того ми всі знімались, здебільшого там рекламують чи відеокліпи, музичні відео я, музичне відео, до речі, не знімав жодного разу, тому що мені не подобається. Музика, яку я люблю музику і мені не подобається, на що знімаються наслідок. Але ж тут з'явилися, значить, окрім серіалів. З'явилися дуже тілі мови. От просто фільм, який ти можеш там прикласти свої професійні навички і зняти. Ну, майже всі ми і з нашого покоління зняли, зняли хто, хто по одному, хто по декілька оцих фільму віків яось.

Алік
Тіло мужик.

Іван
Цілому вік це.

Алік
Телевізійний.

Іван
Телевізійний.

Алік
Фільм р.

Іван
Це таке такий же.

Алік
Як я розумію про.

Іван
Дешевий телевізійний фільм здебільшого для російського телебачення, тому що там є великий ринок і там.

Алік
Може так прибуток теж таке зняв.

Іван

Я зняв один з 1 телемовників, називався на мосту якась така історія. Сучасна історія дуже недолуга історія про. Сучасну попелюшку. Зав'язане в основному не солотно жлобських якихось речах, тобто дівчина, в якій не було нічого, вона хотіла кинути з моста. Тут супер дорогий чувак, який був генеральним директором якогось абстрактного телеканалу. Значить, її підбрав і забив. Виявилось, що він не виліковно хворий і значить, їй все віддав і ще особисте життя і на налагодив сам помер, і всі плачуть. В цей фільм був дуже популярним, особливо. Серед російської аудиторії. Ну, насправді він не шукав глядача то розумієш мрія про те, що ти можеш,римати все і тобі за це і не віддавати за це хотів хоча б щось це казка, яка всіх їх дуже приваблює. Я як так сталося, що ти його зняв, тобі хотілось спробувати, чи мені хотілось спробувати. Так мені цікаво, мені запропонував продюсер. Я погодився і це, тим більше продюсер щодо майдану за довго до мене мене був відеопроект р. Якось прийшов гостів володя тихий. От майстерню ми з ним в разом під портвейн подивилися цей фільм і я розповідав ну, ми дивилися. Я розповідав, чому в з якою групою знімалися, чому саме так, а не інакше. Тому, як я ставив це не там і так далі і так далі. Тобто це було професійно розмову, і вона нам обом так сподобалося. Взагалі цей ця практика ми вирішили кожному місяці робити такі зустрічі, запрошувати інших режисерів, і ми дивилися ці фільми. Їх розбирали завжди була радість там по 1. Всі між собою між собою. Для того ми навіть не знали одно. В цьому процесі ми назвали це карло фестиваль. Тому, що чому карла тому що в в. Ну це ж стеколенка називав взагалі рекламну діяльність, називав карла богом це такий напів порнографічний вид спорту, коли такі сильні чуваки грубі беруть карликів і кидаються на. Каже карлики як?

Алік

Він називається карла бо.

Іван

Мені здається, так вас, і ми назвали цю карло фестиваль, тому що ці карликів одного демонстрували і страшенно раділи. Але, наприклад, це виявилось продуктивним, тому що по 1 всі перезнайомилися між собою по 2. Ми побачили, що хто робить і якимось хоча б ці елементи, які стали, стали трошки іншого рівня. Ну конкуренція. Гірше, ніж хтось там показав, вже не зробиш, а по 3 через деякий час ми зрозуміли, що дивитися ну відверте телевізійне лайно, збираючись якимось голу в нас все є, чому б не в нам не зробити наступний карло фестиваль зробити із в повністю контенту зроблено саме для цього фестиваль. Так було в так ми придумали, значить це зробити і зробити 1 вона.

Алік

А.

Іван

Я на той час знімали документальний фільм про моїх друзів закарпаття закарпатських музикантів, яких називали гудаки ну це гудаки велич. Бинт є такі музиканти це сільські музиканти, які грають на свадьбу закарпатті.

Алік

На світ фільм коломийка, який я не їм л.

Іван

В.

Алік

Він дуже подобається, як подивився.

Іван

Формули і значить, в гудаки гудаки а давай мудаки значить тут з'явилися просто мудаки. Потім в виявилось, щоб взагалі то придумати, ак, народ на рівному місці зробити свій короткометражний фільм. Такий як тобі хочеться, це дуже не проста задачу. І в цей процес забуксував, але ж володя тихий взяв цю історію в свої руки і якось про мене про менеджери в цей дикий арабески ле ж починалися вся ця історія з моєї майстерні, тобто ідея з'явилася там.

Алік

З карло фестиваль.

Іван

Скарги фестивалю я не приймав участь в яких ми робили без них, тому що мені здається, ми по суті, я не впевнений, але мені здається, ми посварилися на той момент. Стихи якісь у нас, до речі, ідеї були в розбіжності, тому що. Я наполягав на тому, що це мають зробити саме ця компанія, яка збиралася в майстерні і має зробити щось дуже творче. Ну таке, щоб все ж таки професійно рости.

Алік

Майстерність просто в тебе вдома майстерню, я знімаю.

Іван

Володя в. Це все до цього трошки простіше, ну і я не приймав участь. Але ж ну, маю до цього і деякі відношення. Ну не було нагоди просто не було, не було нагоди в. Семенов.

Алік

Ну але війна очима тварин, тобі тобі сподобалось.

Іван

Вина чимось тварин в продюсер Олег кохан. От робив це такий так цікавий продюсер, він завжди якось. Осторонь від кіношного процесу існував у нього своя абсолютно історія. І він почав робити цей фільм і запросив душ. Цікаво, режисерка. От одну з тем взагалі такий набір режисерів досить несподіваний там.

Алік

Шведський.

Іван

Це ясно це ж клас, а і треба ж було когось брати під актора. Ну там же собачки ський. Окрім того що слабошпицький, там же грає головну роль слабошпицького.

Алік

Не знаю хто.

Іван

Де цей наш прекрасний цей голлівудський актор, який зробив фільм про нашого президента про незламну волю. Вже хто якось вони шон пен саме так.

Алік

Все, що його.

Іван

Зніматися в цьому фільмі, що їй треба потрібний жир під тому, що відповідальність і загине

також певного класу міри підходить під це ну. Мірик був запрошений на цей фільм пішов напевне, ну кажучи. Але ж. Але в кохан за запросив юлю школу, ту саму юшку, з якою ми знімали, коректував відлуння юля шашкового. Вона неймовірно талановита людина, але абсолютно нереалізований. Юлія шашкова насправді, усіх моїх там не класників вони були була і є насправді найталановитіших. Вона фантастична дружина володі тихого, до речі, фантастично, але вони абсолютно не реалізовано, нічого нічого не знімає. І так нічого не з.

Алік

Нього немає жодного фільму за цей.

Іван

Ну щось є, але таке знаєш, ну справді не розкриті.

Алік

Вони там буде фільм.

Іван

Так вона зняла один з 1 фільмів і шишкова. Вона розповідає, що там значить, кохан її запросив. Вона зняли фільм і розказала, як вона працювала. Що ці фільми в цей альманах він фільму за реальними історіями їй запропонували історію. Вона подумала, подумала, значить, щось довго писали, не могла ні якось ніяк розродитися, а потім згадала, що в неї в дитинстві її вразила корову в тумані, і вона вирішила, написала просто за один вечір значить, сценарій приховував тумані, він виявився класним, і вона показала мені робочі матеріали. Я дивлюсь наче по цьому матеріалу і бачив, що це. Це кіно. Ну це не імітація кіно це справді справді дуже, дуже круто, дуже сильний. Там один з таких образів тонкий, сильний, крутий, значить, думають йогою. Школа зняли фільм, потім вони показали чорновий монтаж. Мені ще більше сподобалося. Ну і коли кожен запропонував, то я звісно сказав, що я в такому хочу прийняти участь. Ну і в результаті насправді вийшов хороший імена. Він буде успішним в пакеті і.

Алік

Що він буде на даху десь?

Іван

Там він не документальний.

Алік

Боже, точно це історія мене вже не.

Іван

Буде. Да. Це хороший, справді хороша, і мене хто там немає всього того, чого не чого я боявся, тобто там немає ані позиції жертви з ниттям. Знаєш таким же в. Ані вичавлювання сльоз типу тварини і війна тварин. Жалко і там все це фільми дуже різні різного рівня різної мови по різному зроблені. Ну і виглядаю це нормально.

Алік

Клас, чекаємо, щоб, повертаючись ти пишеш сценарій ігрового фільму?

Іван

Так пишу д.

Алік

Трошки. Взагалі одно повертаюсь до того, документ їх провини ігрове як ну що вона зараз ти

з минулого літа зрозумів, що можна.

Іван

В це історія історія, яка базована на особистому матеріалі вже часів війни і вона, ну, я не буду, детально розповідати, даї вона насправді про взаємодію в українців і людей із європейців історії в тому, що ну я свою сім'ю з закарпатті 1 дні повномасштабного я відвів свою сім'ю. Закарпаття до наших друзів 2. Австріяк. От і. Анархіст. І в них там закарпатті одна один із одна з ферм великої комуною, яка розкидана по всій Європі. Центр цієї комуни в превенції у Франції. Вони найстаріша в найстаріших в найстаріший кооператив Європі. Значить досі досі вони існують пройшли через купу купу трансформації якихось прозрінь, через які проходять ліваки. Але ж це ліваки і, вони в той час, коли ми туди переїхали в його будинок це будинок, у них немає приватної власності, тобто це будинок кооперативу і там просто Юрген зі своєю дружиною своєю сім'єю там живе і.

Алік

Він живе саме тут закріплено.

Іван

Закарпаття вони свого часу вибрали це місце, тому що тут абсолютно цнотливо екологічні системи, то це дуже чисто і дуже класно. І так далі ну і займаються. Вони вирощують яблука, роблять з них сідр, роблять з них криво доз. Окрім того, його музикант він грає якраз цими згадками з карпатською музикантами. Вони свого часу робили там в цьому селі 2 фестивалі, фестиваль театрального мистецтва, де дитячих театральних колективів. Так дуже класний. Останні роки він був театральний цирковий фестиваль і таких дуже яскравий класний фестиваль робили фестиваль селиська співанка на якусь з'їжджалися всі музиканти, які грають по свадьба в цьому в цьому регіоні. Також в румунії також в угорщині, тобто всі ці га ни. Якщо господи, як же вони називаються, називається це етнос називається. Русини євреї всі ці люди, які грають в цю музику в напів балканського в прикарпатський закарпатську морського регіону. Вони з'їжджалися і декілька вечорів грали, в грали в сільському клубі. Це було також дуже дуже круто ну і взагалі знаєш це артисти, вони трансформували трошки, все трошки село і село, в якому вони живуть, вони виглядають інакше. Ну і там сталася така штука, що я перевіз свою сім'ю і в якийсь момент ну досить швидко. Виявилось, що в наше бачення дійсності в 1 дні війни все дуже драматично. Ми постійно в новинах абсолютно не співпадає з баченням баченням європейці, а потім іще наступним етапом. Виявилось, що ми токсичні для них, для їхнього, для їхнього сприйняття, дійсності і ситуації, і взагалі всього ми просто для них тих сичні ну тому що їхній якісь установки лівацька д. Критичні вони повністю руйнуються чи за через нашу війну, особливо на прикладі в ну конкретних людей, і ще через деякий час між нами почав, почав зароджуватись. Такий справді дуже неприємний конфлікт. Всі прекрасні люди, з одного боку, і з іншого боку, всі. Думаю, чи всі, рефлексуючи всі, начитані всі прикрасно за все хороше, але ж виявляється, що ми абсолютно різні і. Все це почали перероджуватися, трошки фени лись ну, на базі цієї історії. Ну власне, і, якщо я зараз зроблю селі це, цікаво, це цікаво?

Алік

Поки просто пишеш сценарій.

Іван

Поки що поки що працює над цією історією.

Алік

Ти бачиш перспективи взагалі в ігровому кіно ну маю на увазі сенсі ну продакшну.

Іван

Так звісно, це можливо, звісно, так.

Алік

Ну так.

Іван

Так так так так так. Хоч я не буду вас перервати.

Алік

Підходимо до кінця. Тобто ти вбачаєш якусь як як виживати кінематографісти зараз, тобто шукати просто копродюсерів шукати зв'язків з Європою і.

Іван

Ну так як роблять, ніж до речі, як роблять всі абсолютно нормальні, цивілізовані люди в усьому світі.

Алік

Ну звісно ну.

Іван

Просто забути про те, щоб про те, що є така можливість, просто це ж сходити відпочити в проект держкіно, „римати бюджет, знятися, зняти фільм так не робиться. Ну так не роблять і.

Алік

Не слухай, ну є же поняття національної кінематографії тих маленьких країнах воно прекрасне хороших країнах, наприклад.

Іван

Це вихід модне слово, вихід з зони комфорту.

Алік

Це, правда?

Іван

От зараз відбувається вихід з зони комфорту, і це дуже продуктивний.

Алік

Ну розкажи про Шевченка.

Іван

Бо це велична історія абсолютно це велична історія яка ну. Дуже рідко так буває, але на сьогодні мене повністю в готовий задум, і залишається тільки тільки ну власне виробництво. Зазвичай документальному кіно ну є там 3 етапи етапи виробництва фільму є там пре продакшн де девелопмент, коли це відбувається там дослідження формуються, формуються задум, потім є продакшн да і є постпродакшн. Зазвичай зазвичай все в ну. Якщо казати чесно, то все це все відбувається в режимі 3 в одному не до кінців не до кінця додому на історія починає зніматися і в процесі в процесі обробляється. Деякі частини в вже заходить пост продакшн деякі просто тут народжуються і так далі і так далі тут унікальний випадок, коли в мене спочатку було довгих довги протягом року дослідження, яке, закінчилися, я маю повністю закінчених закінчених ідею вже пропрацьовано, і тепер тепер можу можу знімати,

в цьому сенсі така штука. Ну а задум там прекрасні нас. Щоб тарас григорович шевченко це письменник, ну психології, артист, якому в світі побудовані більше найбільша кількість пам'ятників. Тільки на території України офіційних зареєстровано 1700 чимось пам'ятників тарасові григорович шевченко, а не офіційних і народних пам'ятників. Скільки ніхто не рахував? В кожному населеному пункті у пункті України є центральні вулиці імені тараса григоровича шевченка і тарас григорович шевченко. Це є взагалі наш символ і в головний взагаліто такий національний авторитет. Такого культу письменників світі більше немає, насправді цікавий. Ну і теж ну, тарас григорович це. Культ культ культ, причому з причому в він має різні різні абсолютних рядні. Він різний. Він може бути як недолугими смішним. І наївним, скажімо, так, краще казати їм і в серйозним, і справді продуктивним знаєш, ну. Солдати на передовій на передовій всі читають вірші тараса григоровича шевченка і вони їх підтримують. Коли вони йдуть на смерть і нестерпну нестерпні якісь операції, які з яких вони впевнені, що вони не повернуться? Розумію, що з іншого боку, тараса григоровича шевченка там. Дітям в школі. У 4 3 класі змушують писати заповіт свій власний знаєш на це. М'яко кажучи країн. Ну.

Алік

Ось заповіт в сенсі свій тараса шевченка.

Іван

Ну, вони вивчають заповіт тараса шевченка, я помру то поховайте діточки читаю, значить як помру то.

Алік

Поховайте.

Іван

А потім потім вчителька в день напишіть за свій заповіт, як тарас григорович шевченко пожежники жак ну також вигляд, а це також частина культу тараса шевченка. Є такий справжній культ тараса шевченка. Там, де в ньому приймають участь люди, які вивчають творчість, вивчають. Ця гра фію тараса і вони між собою пов'язані одне одного шанують, дають одне одному нагороди персону шевченко. Навколо персони шевченко групи велика кількість міфів легенд як навколо, будь якого з богів чи серйозних авторитетів це наша батьківська, українська, батьківська, фігуру. Ну і українці, звісно, хочуть бути схожими і хочуть бути ближче до батьків ської фігуру. Тому є такий цілий субкультура. Це родичі тараса шевченка є справжні родичі, які через братів та сестер, оскільки траси не було, дітей, є люди, які хочуть бути прямими нащадками тараса і називають себе там. Поза шлюбними якимись родичами. Ну, одного з таких родичів я знайшов. І насправді у нього є.

Алік

Родичі реального родичі, а не.

Іван

Реально не підтверджував, і в нього є всі підстави вважати, що він дійсно родичів, тому що в нього є лист сімейний, в якому написано декілька поколінь назад. І найголовніше, що мене в переконає більше за все те, що те, що в його селі, їхню сім'ю називають кобзарями. Тобто є кобзар ф кобзарю це сільський в прізвища яких які дають в селі. Це вони такі смішні насправді, карикатурні, але ж ну в цьому є шось. Я запропонував зробити генетичну експертизу експертиза днк цій людині. Він погодився, ну і далі вся ця історія почала почала, як почав готувати, готувати підґрунтя для до цієї генетичної експертизи питання, де взяти генетичний матеріал самого самого тараса григоровича начебто є в музеї тараса в волосся.,

Алік
Воз.

Іван

Воз да але ж в якийсь момент мені в музеї відмовив. Надані цю лише для того, щоб підтвердити спорідненість можна взяти когось з родичів чи через братів і сестер також порівняти. Ну і тут виявилось цікаво, тому що всі ці родичі вони абсолютно різні, і всі всі кожній з них по своєму дуже цікавий і. З цих людей з портретів цих людей можна скласти взагалі портрет українця за допомогою тараса батьківською фігурою можна зробити портрет українців з центральної історію в з центральної горизонтальної лінії в сюжетної про те, як людина підтверджує, чи не підтверджує свою спорідненість тарасом григоровичем, будь якому разі це цікаво, якщо це підтвердить світ підтвердиться. Ну, ми ж всі прекрасно розуміємо про те, що основним мотивом взагалі цікавитися цим питанням це ж не просто. Цікавість це ну якоюсь якоїсь міри можна славсько, тобто хочеться бути. Ближче особливо ближчим до головного укрію авторитету України. А якщо це підтвердиться, то життя цю цієї людини зміниться. А якщо це не підтвердиться, його життя також зміниться. Тобто це цікаво історії в родичів тараса справжніх родичів тараса. Це також цікаво для когось спорідненість тарасової сім'ї в грає якусь роль для когось не грає вони, вони всі повторюють дуже, дуже різні. Вони радикально різні. Я навмисне взяв таких людей, які між собою не монтуються, ну і ну взагалі. Персона. Кока. Хо привіт. Її цікаво, що? Цікаво, щоб вносити таку загальну схему, розказав, я не хочу розповідати деталі, тому що там як раз диявол в деталях, тому.

Алік
Що побачимо.

Іван

Чим просто за, щоб не взявся по темі тараса григоровича шевченко, там завжди знаходиться якийсь неймовірний сюрприз, який перевертає історію знову з ніг на голову в кожному абсолютно кожний крок це подарунок і виходить дуже круте кіно. Ну так для простоти як в якості тізера в один із один з героїв виявилися виявився. Майстром гадання на картах таро. От я в результаті попросив його розказати про фільм.

Алік
Про фільм, який буде фільм так клас.

Іван
І він мені все розказав.

Алік
Більша частина знята.

Іван
Ні одна 4 10, 4 зняти.

Алік
Фільм побудований на історіях цих людей якоїсь взаємодії між ними по суті да це якась Головна.

Іван
Лінія це історія людей, там буде в головних 2 елементи це історія людини людини, яка хоче зробити і буде робити генетичну експертизу для того, щоб довести, що він родич тараса шевченка, або що він не родич тараса шевченка 2 елемент це історії в окремі окремі

вертикальні історії з. В справжніх родичів тараса шевченко через братів і сестер. Такі вигляді новел десь кожне з них по 15 хвилин екранного часу не більше і є ще 3 3 елемент це в мікроскопічні історії в про прояви тараса григоровича шевченка в сучасності одну із таких історій, я зараз привіз з донбасу там, де серед. Просто при. Фронтові ти прифронтіва територія там людина, яка сама собі не собі. Власне всіх він побудував сам церкву. Побудували її з того, що було поруч без тої труби і ізолятори від високовольтних ліній передач, і все, що можна було знайти там, будував цю церкву. Ну це церква насправді таке сакральне, абсолютно цікавий цікавий споруда. Як він пов'язаний з тарасом григоровичем розповідати не буду, але він пов'язаний ця.

Алік

Назва фільму вже є.

Іван

Робоча назва динка нації днк нації, оскільки все зав'язано днк і власне це все, всі герої збираються в таку формулу.

Алік

Це портрет українця українця так який головний меседж фільму.

Іван

Головний меседж фільму. Блін, як це сказати там? Я не буду говорити як хлоп лайн головний меседж меседж фільму українці різні. Це головне посланні українці різні. Дуже неоднакові.

Алік

Схоже, що так. А. Як да що так закінчу якісь такі максимально останнє мені цікаво, як проходить місяць вашого життя? Зараз хочу знову на ви.

Іван

200 нашого життя.

Алік

Як проходить місяць свого життя в професійному сенсі?

Іван

Дуже по різному. Мене зараз один місяць не схожий зовсім на інший місяць. Попередній місяць дуже багато їздив. Наступний місяць також буде буде в роз'їзним, до того місяця. В якій вони виїзджав зовсім працював, здебільшого там не текстом не монтажем відзнятих частин пп тараса григоровича шевченка до того, що священник в зараз дуже дуже серйозні зараз буде знімати. Зараз тут попередній місяць навіть я. Я закінчував історію одного з героїв тараса григоровича шевченка. Потім. Поїхав на донбас, там в краматорську, працюють в волонтер мої друзі. З якими фізиків? Ну, власне героїв попереднього фільму. У них розбірки, оі в них там база там була спочатку триденний триденний тренінг в психологічний по темі травми. Психотравми. От після цього 1 1 частина зйомок документального фільму з тарасом тименко. Про це буде фільм про енергетиків про електрики фірм монтують лінії електропередачі в прифронтів території постійно прилітає лінії руці. Вони забезпечують людей світлом. Це повний.

Алік

Метр.

Іван

Це повний документальний.

Алік

З дівки в києві зараз. До цього був вже у звіті.

Іван

Ну квартиру в києві завжди була вже ну і власне живе з дітьми.

Алік

В. Ще було питання, як ти вважаєш, коли ти сформувався як кінематографіст?

Іван

Я вважаю, що я не досі не сформувався як кінематографістів.

Алік

Таку відповідь. Та о.

Іван

Ну тут. 18, 17.

Алік

Чи є щось, що я тебе не спитав, а ти б хотів би розповісти або просто сказати?

Іван

Ну фільм про якутовичу цікавий проект. Все це цікавий проект, тому що в там історія фільму я тобі розповідав чи ні? Ми дуже дружили сім'єю куточків Сергій якутович, ну треба сказати, що в. Вони були дуже дружною сім'єю, вони дуже любили одне одного. І коли помер старший якутович Юрій в'ячеславович ну, який був художником тіні забутих предків. Так сталося, що в слідом за ним померли всі якутович і один з одним. Ну вони не змогли жити одне без одного. Так в них була побудована сім'я не стільки настільки вони були близькими, що, і. Останнім з якутовичем він ще був Сергій. Він дуже сильно пив, будуть важка депресія і взагалі з ним було важко. І за декілька місяців до своєї смерті він сказав, що в слухай Іван в мене є, ідея фільму я хочу. Хочу з тобою і поділитися. Я, звісно, до нього прийшов, і він розказав мені ідеї фільму. Вона була таке в трошки як марення таки не піде сновидицей такий такий стан ну, але ж для того, щоб його підтримати, я думав, що він за неї може вчепитися якось я сказав, що сергію давай знімаємо, будемо цю історію нею будемо працювати, він зрадив, але недовго. Ну і так, Сергій померла, історія залишилась. Ну, власне чому я вирішив тобі це сказати, тому що це на сьогодні цей проект він є дуже важко, писав наскільки. Боляче в? Думаєте думати сергію історії до того, як вона якось формувалася як сценарій минуло 2 роки? Тобто 2 роки, я через силу якось їв і вписав. Потім воно склалося, сценарій склався і. Є ін також був незадоволений. Ще декілька років пройшло і в результаті я зрозумів, що взагалі ця історія якутовича вона цінна в контексті вона оцінена в контексті сім'ї сергія і в його з відносин з кінематографом. І так далі. Ну і, тут якраз вийшов гібридний жанр, розумієш це напівдокументальний на пів напів ігровий фільм. Ти питав тому ігровий, документальний,. Власне це власне, це приклад там є документальна частина, яка стосується. Контексту Сергій якутович. Його робіт його сім'ї того, як народилася ця ідея, за яких обставин є в. Де власне ігрова короткометражна історія будовано в документальній контекст вже знято. Як виконана місія розумієш? Тобто ось гібридний проект документально ігровому кіно. Я сподіваюся, що ми подали якраз знаєш, я майже забув про цю історію. Але ж у суспільного нашого телебачення був конкурс якраз. Який за всіма знаками підходить. Для цього проекту випадали. Я сподіваюся, що ми виграємо, якщо виграємо, то маємо до кінця року зняти зняти цей фільм.

Алік
Ти, режисер.

Іван
Ну, звісно ж.

Алік
Все все все. Каже, скільки я 3 3 проекта повнометражних, правильно?

Іван
Актуальних так в один як оператор.

Алік
Так як оператор все одно.

Іван
Вау ну ну багато.

Алік
Багато 3 години теж багато нормально може закінчувати да?